

นิตยสารธรรมะ : มูม : Vol. 1 No. 3 : ISSN 1906-2613
เดือนสิงหาคม 2553 : The Ladies Issue : ธวัชพนธ์
วงศ์บุญศิริ สงวนจุดต่างอย่างเมื่อยๆ : อ.ชลิดาภรณ์
vs. พระปิยะลักษณ์ : คนมีก๊วก ผิดศีลธรรม ใครกำหนด :
Made in Chiang Mai : แจกฟรี !! ๐

บางคนก็อาจจะบอกว่า "ทำไมคิดบวกแล้ว เรื่องราวของชีวิต
ก็ยังไม่เป็นบวก" นี่เองเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ชีวิตมีหลายระนาบ
บางทีเพียงคิดอย่างเดียวยาจไม่พอ เราอาจจะต้องลงลึกไปกว่า
ความคิด!! เพื่อสร้างความเป็นบวก ให้ครบถ้วนทั้งตัวตนของเรา
มีคนอุปมาอุปไมยว่า คิดบวกที่ยังไม่สำเร็จ มันเป็นเพียงการคิด
บวกที่ผิวๆ ผลส้ม แต่ส้มทั้งใบยังคิดเป็นลบอยู่
แล้วจะให้สิ่งต่างๆ รอบข้าง กลับกลายเป็นบวกได้อย่างไร ??

วิศิษฐ์ วัจวิญญู

The Ladies Issue

เข้าพรรษาแล้ว เป็นช่วงเวลาแห่งหน้าฝน ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงสอนให้พระภิกษุต้องอยู่จำ ณ ที่ใดที่หนึ่งตลอดฤดูฝนนี้ เพื่อที่จะขัดเกลาจิตใจและความประพฤติของตัวเอง พร้อมทั้งเป็นโอกาสเอื้อให้ผู้เฝ้าธรรมจะได้ฟังธรรมจากพระอาจารย์ที่นับถือ ซึ่งมักจะออกเดินทางไปในที่ต่างๆ อยู่เสมอ แต่นั่นกลายเป็นเรื่องสมัยก่อนไปแล้ว

พุทธบริษัทก็ไม่เหมือนก่อน เพราะพระก็มีวัดประจำไม่ได้จาริกเหมือนก่อน อุบาสกอุบาสิกาก็ไม่เหมือนก่อน เพราะไม่ได้เข้าวัดไปฟังธรรม แต่เข้าวัดไปเกี้ยวธรรมก็เยอะ ไปดูพระเครื่องก็เยอะ ไปหาที่สักก็เยอะ ไปสะเดาะเคราะห์ก็เยอะ กลายเป็นว่าวัด

ไม่ได้ทำหน้าที่เหมือนก่อนอีกแล้ว และอุบาสกอุบาสิกาไม่ได้เป็นเช่นเดิมอีกแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจที่เราจะลืมอะไรหลายๆ อย่างรอบๆ ตัวพร้อมๆ ไปกับการลืมสิ่งสำคัญที่อยู่ในตัวด้วยเช่นกัน

“มม” ฉบับนี้นึกถึง “ผู้หญิง” ซึ่งผู้หญิงที่เราใกล้ชิดที่สุดก็คือ “แม่” คนแต่ละคนอาจจะมีพี่น้องหลายคน มีแฟนหลายคน มีเพื่อนหลายคน แต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่าเราเกิดจากแม่คนเดียว “แม่” คำที่เขียนสั้นๆ ในทุกภาษา แต่ว่ากันความหมายลึกซึ้ง บางทีอาจจะลึกเกินไปจนใครหลายคนก็ลืมไปว่ามีแม่อยู่ ท่านค่อยๆ แก่ลงทุกวัน และอีกไม่นานก็คงจะจากไป

เข้าพรรษาแล้ว กลับมาเข้าวัดเหมือนเดิมเถอะ อย่างน้อยๆ กิ่วัดที่อยู่ในใจ ที่มีพ่อแม่เป็นพระประธาน บัดกวดเข็ดดูจิตใจเสียจะได้ปลอดโปร่ง คนรอบๆ ข้างจะได้ปลอดโปร่งด้วยบ้าง ไม่เบียดเบียนตัวเองและคนรอบข้าง แค่นี้เราก็เหมือนเข้าพรรษาด้วยกัน

พระณอมสิงห์ สุโกสโล

บรรณาธิการ

เจ้าของ ประธานมูลนิธิ รองประธานมูลนิธิ ที่ปรึกษามูลนิธิ กรรมการ กรรมการ กรรมการ กรรมการ กรรมการ บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา บรรณาธิการที่ปรึกษา บรรณาธิการ กองบรรณาธิการ	มูลนิธิหทัยธรรม พระณอมสิงห์ สุโกสโล พระมหาโกรววรรณ ชินทศุติโย ประวิทย์ เยี่ยมแสนสุข พระมหาสุวิทย์ ปวิญชญญ พระมหาประสิทธิ์ ญาณุปปทีโป วิชัย ขาดีแดง ศิริพรรณ เรียบร้อยเจริญ ศิริพร ดุรงค์พิสิษฐ์กุล พระณอมสิงห์ สุโกสโล อลิษา ตวีโรจนานนท์ พระณอมสิงห์ สุโกสโล พระมหาเทศชินท์ ขวโนทโย วรวรรณ กิตติศักดิ์ สาวิตรี บุญยรัตน์ กุลนธ์ สุจริตกุล	บรรณาธิการศิลปะ ฝ่ายศิลป์ ช่างภาพ พิสูจน์อักษร ร่วมบุญจัดส่ง ร่วมบุญจัดส่ง ต่างประเทศ Special thanks ภาพปก พิมพ์ที่	Rabbithood Studio (www.rabbithood.net) สร้างสรรค์ วรควาสันต์ ภัทรพล ประสิทธิ์ วัชรภรณ์ ใจเมตตา บริษัท เคล็ดไทย จำกัด 117-119 ถ.เฟื่องนคร แขวงวัดราชบพิธ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200 http://www.kledthaishopping.com บริษัท ดอควิเมนท์ พาเซล เอ็กซ์เพรส จำกัด (DPEx) 60 ซอยอารีย์ 5 เหนือ ถ.พลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 http://www.dpex.com พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ.ปยุตโต/ พระมาโนช ธมฺมคุโร/ สุลักษณ์ ศิวรักษ์/ สุรสิทธิ์ โกศลนาวัน/ ถนอมวรรณ โกศลนาวัน/ อุดม แต่พานิช/ ภิกษุณีธรรมนันตา บริษัท ย้อนแย้งสุนทรียะและสหยา ห้างหุ้นส่วนจำกัด กู๊ด-พรีนท์ พรีนติ้ง 4/6 ซอย 5 ถ.ช้างเผือก ต.ศรีภูมิ อ.เมือง เชียงใหม่ 50200 โทร : 053-412556 แฟกซ์ : 053-217264
--	---	--	--

มนุษย์

สารบัญ

art code : ความศักดิ์สิทธิ์จากจินตนาการ 6 คน-
ทำ-มะ-ดา : สองล้อคู่ใจกับนายปิ่นโต 8 มุมส่วนตัว
: สงวนจุดต่างอย่างเมื่อยๆ 10 เรื่องจากปก : The
wonder woman 16 vs : อ.ชลิตาภรณ์ พระปิยะ
ลักษณ์ คนมีก๊ิก ผิดศีลธรรม ใครกำหนด 22

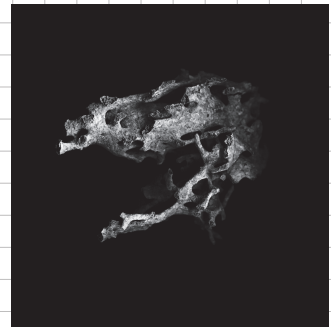
10

22

6

16

โรงเรียนแนวพุทธในดินแดน ตะวันตก

ณ วันที่ประเทศออสเตรเลีย
นักการศึกษาหัวก้าวหน้า ร่วมกับท่าน
ดองซา ชัมแยง เคนเซ รินโปเช พระ
สายวัชรยานรูปหนึ่ง (ท่านนี้เป็นผู้กำกับ
หนังเรื่อง The Cup) พร้อมทั้งพุทธ
บริษัทจากหลากหลายอาชีพ ได้ร่วมกัน
เปิดโรงเรียนวิถีพุทธแห่งแรกในดินแดน
จึงใจแล้ว โดยตั้งความหวังให้นักเรียน
และครอบครัวของพวกเขา ปฏิบัติต่อกัน
โดยมีเมตตาเป็นจุดเริ่ม จากนั้นค่อยแผ่
ขยายไปสู่สังคมรอบตัวเขา ให้เกิดเป็น
ชุมชนแห่งความเมตตาด้วย

ลดน้ำหนักแบบพุทธะ เน้นกินอย่างมีสติ

จากการศึกษาทางวิทยาศาสตร์
พบว่า การเจริญสติโดยสวดบท
พิจารณาอาหารอย่างเข้าใจความ
หมายก่อนทาน ทำให้การทำงานของ
สมองด้านขวาเด่นชัดขึ้น ซึ่งมีผลทำให้
ระบบการควบคุมสมองดีขึ้น รู้ถึง
เจตนาแห่งการกินเพื่ออยู่ ไม่กินเยอะจน
เกินไป ทำให้มีอานิสงค์ช่วยควบคุม
น้ำหนัก ป้องกันโรคอ้วนได้อย่างมี
ประสิทธิภาพจริง ๆ

เพื่อเป็นการรำลึกครบรอบ 90 ปี
ของอาจารย์ กรุณา กุศลาสัย ผู้เป็น
นักคิดนักเขียนคนสำคัญของประเทศไทย
ในวันที่ 21 สิงหาคมนี้ทางมูลนิธิเสถียร
โกเศศ-นาคะประทีป จึงได้จัดงาน
“กรุณาแห่งศานติ” ขึ้นที่สยามสมาคม
โดยมีเป้าหมายให้วิถีชีวิตอันตื่นต้น
สนุกสนานและดีงามของอาจารย์กรุณา
จะเป็นแบบอย่างให้คนรุ่นใหม่ได้เจริญ
รอยตาม สานต่อความกรุณาแห่งศานติ
นี้ต่อไป

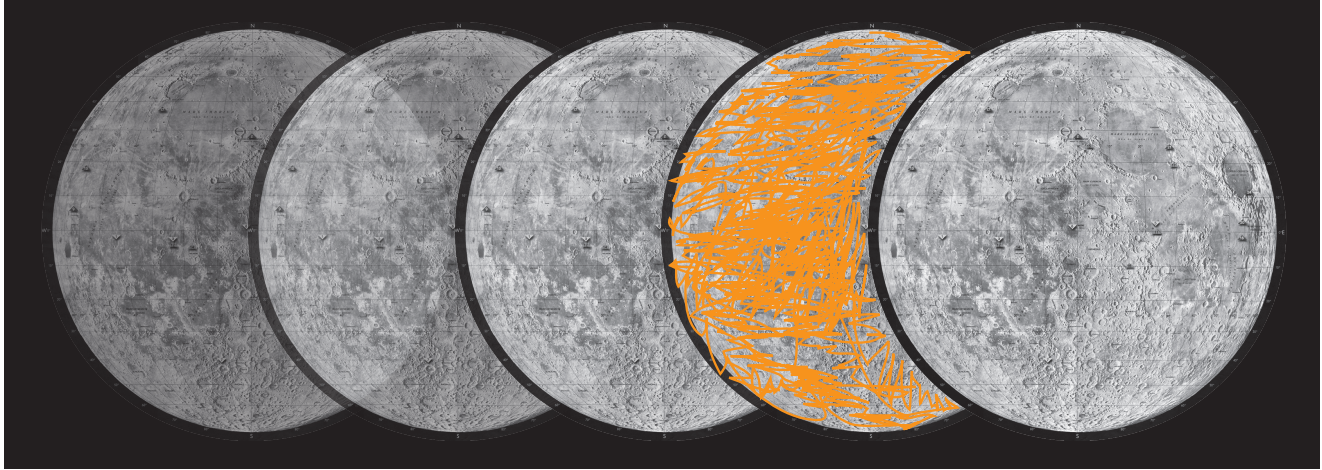

หอจดหมายเหตุพุทธทาส กำลังจะเปิด
ให้ประชาชนเข้าใช้บริการและจัดกิจกรรม
ต่างๆ ได้แล้ว หอจดหมายเหตุฯ นี้
ถูกสร้างขึ้นจากฐานความคิดที่จะ
นำสวนโมกข์เข้าหาสาธารณชน เพื่อ
เป็นศูนย์กลางธรรมะในกรุงเทพฯ เป็น
แหล่งเรียนรู้ทางศาสนธรรม และเป็น
โรงมหรสพทางวิญญาณที่เป็นประโยชน์
ต่อการค้นคว้าวิจัยผลงานท่านพุทธทาส
ทั้งหมด ใครสนใจไปที่สวนวชิรเบญจทัศ
(สวนรถไฟ) ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคมนี้
เป็นต้นไป ได้เลย

กรุณาแห่งศานติ

หอจดหมายเหตุพุทธทาส เปิดแล้ว

วันพระนั้น สำคัญไฉน

ปัจจุบันใครที่เปิดทีวีในตอนเช้า จะเห็นการประกาศเป็นระยะๆ ว่า “พรุ่งนี้วันพระ” “วันนี้วันพระ” เป็นเรื่องดีที่เราไม่ต้องดูปฏิทินก็รู้ว่าวันไหนเป็นวันพระ แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจความหมายของวันพระว่าเกิดขึ้นมาตอนไหน และมีความสำคัญอย่างไรต่อเราในฐานะที่เป็นชาวพุทธ วันพระเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วันธรรมสวนะ เป็นวันนัดพบถือศีลฟังธรรมของชาวพุทธ (ธรรมสวนะ แปลว่าการฟังธรรม) ความสำคัญของวันนี้คือ เป็นวันแห่งการใช้สติปัญญา ตักเตือน พิจารณา แก่ไขตัวเองให้มากกว่าวันปกติ ส่วนวันก่อนวันพระหนึ่งวันคือวันโกน เรียกอีกอย่างว่า วันเตรียมทำความดีเป็นวันก่อนวันพระ 1 วัน เป็นวันที่พระสงฆ์จะปลง (โกน) ผม ในหนึ่งเดือนจะมีวันพระ 4 วัน สัปดาห์ละ 1 วัน การกำหนดว่าวันไหนวันพระนั้น จะตามปฏิทินจันทรคติ ซึ่งจะมีวันขึ้น 8 ค่ำ วันขึ้น 15 ค่ำ (วันเพ็ญ) วันแรม 8 ค่ำ วันแรม 15 ค่ำ หรือ 14 ค่ำในบางเดือน

ความเป็นมาของวันพระมีอยู่ว่า เมื่อถึงวันสำคัญนักบวชในศาสนาอื่นมาประชุมสนทนาธรรมกัน ชาวบ้านก็ให้ความสนใจมาฟังธรรม พระพุทธเจ้าเห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อพุทธศาสนา จึงอนุญาตให้พระสงฆ์ประชุมกันแล้วแสดงธรรม ระยะเวลาที่มีการนำเอาศีล 227 ข้อของพระมาสวดเพื่อทบทวนข้อธรรมวินัย มีพระรูปหนึ่งเป็นผู้สวด พระสงฆ์ที่เหลือ

นั่งฟังอย่างมีสติ ในวัน 14 หรือ 15 ค่ำ ที่เรียกว่าสวดปาติโมกข์

วันพระ พุทธศาสนิกชนถือว่าเป็นวันสำคัญที่ควรจะต้องทำความดี ทำจิตใจให้ผ่องใส ในวันพระชาวบ้านจะตื่นแต่เช้า ตักบาตร ถวายภัตตาหารเช้าหรือเพล ปลอญนกล่อญปลา ฟังธรรม รักษาศีล ปฏิบัติธรรม บางคนที่เคยเคร่งครัดหน่อยอาจจะถือศีลแปด ในวันพระ นอกจากนี้ยังถือว่าวันพระไม่ควรทำบาปใดๆ ด้วย

การมีกำหนดวันเสาร์อาทิตย์เป็นวันหยุดนั้น ก็เพื่อให้คนทำงานหรือคนตรากตรำเรียนหนังสือ ได้พักผ่อนร่างกายบ้าง หลังจากต้องเผชิญความตึงเครียดมาแล้วทั้งอาทิตย์ วันโกนวันพระก็มีนัยยะเดียวกันคือ เป็นวันพักใจ ไม่ทำความชั่ว อันเป็นเหตุแห่งการทำให้ตัวเองทุกข์ใจทั้งปวง ในบางพื้นที่ถึงกับไม่ขายเนื้อสัตว์หรือขายเหล้าเพราะกลัวบาป แต่ปัจจุบันความรู้สึกแบบนี้ได้ลดน้อยลงไปเสียแล้ว จึงทำให้ความรู้สึกสำนึกผิดน้อยลงและความรุนแรงเพิ่มขึ้นทุกขณะ จนแม้กระทั่งผู้ที่ประกาศความเป็นพุทธยังไม่หยุดยั้งความรุนแรงแม้กระทั่งในวันพระ ความหมายของการทำบุญจึงเหลืออยู่เพียงนำของใช้ไปให้พระ

แบบนี้นอกจากความหมายจะเสียแล้ว บางที่ต้องระวังพระจะเสียด้วยเช่นเดียวกัน! ☹

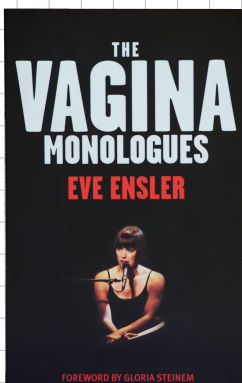
The Hidden View มุมดีๆ ที่ซ่อนอยู่ : กิดดิเมธี

ทุกสิ่งเริ่มที่ใจ และจบลงที่ใจ เป็นคำกล่าวที่ลึกซึ้งและกว้างขวางครอบคลุมทุกมิติของชีวิตมนุษย์ เมื่อได้มองทุกอย่างผ่านจิตใจหรือความคิดที่ตึ๊งม จะเข้าใจชีวิตและไม่หลงสร้างมายาขึ้นมาคิดใจตนเองจนเป็นทุกข์ เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้มาจากหลายภาพ หลากมุมมอง ตั้งแต่เด็กจนถึงปัจจุบันของผู้เขียน โดยมีความหมายและความคิดดีๆ ซ่อนอยู่ หากสังเกตเป็น ฝ้าดูปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับจิตใจอย่างปราศจากอคติ จะเห็นมุมดีๆ ในแต่ละเหตุการณ์ที่เข้ามาในชีวิต ทั้งภายนอกที่กระทบใจ รวมถึงภายในที่จิตไปขังแหวะ อีกทั้งยังช่วย จุดประกายให้เกิดไฟที่จะพัฒนาชีวิตจากด้านใน ควบคู่กับการใช้ชีวิตอย่างผู้รู้จักเลือกแต่คุณค่าที่แท้จริง

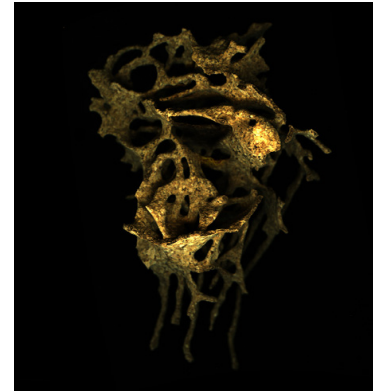
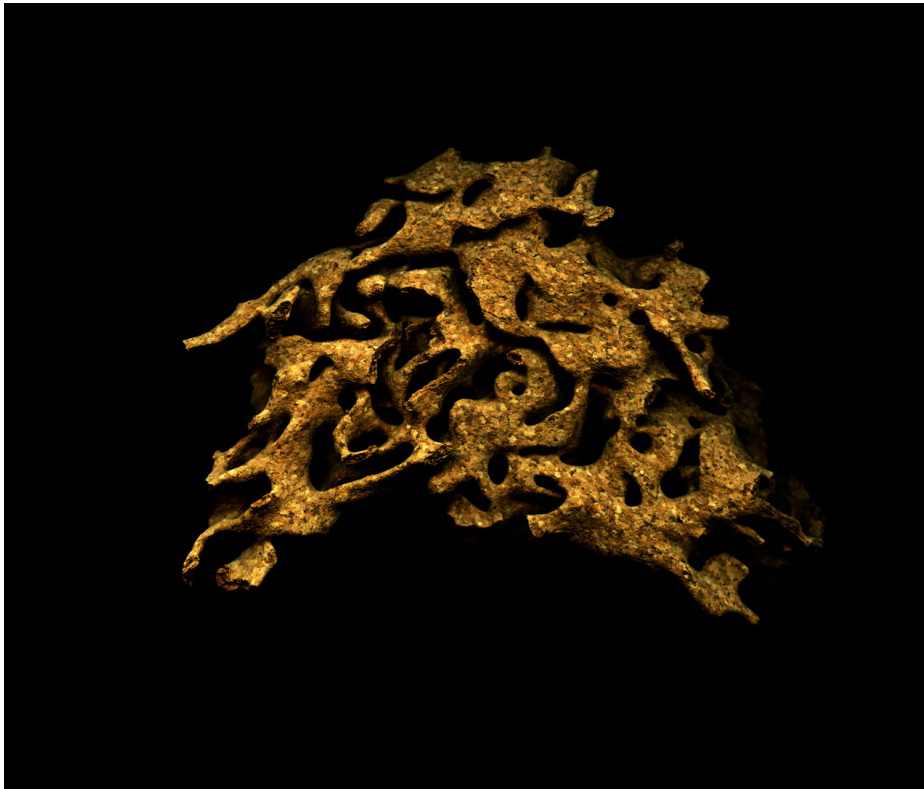
ชีวิตผลิบาน : ปรีดา เรืองวิธาร

“ชีวิตผลิบาน” คือมุมมองชีวิตที่ผู้เขียน นักกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมถ่ายทอดผ่านเรื่องราวประสบการณ์ตรง การจัดอบรมนานกว่า 2 ทศวรรษ ประยุกต์ธรรมะของพระพุทธเจ้าที่เข้าใจง่าย อธิบายความจริงของชีวิตให้สอดคล้อง มุมมองวิถีคิดกิจกรรมร่วมสมัยเกิดเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมอย่างเป็นระบบ จนสำเร็จเป็นความงอกงามทางสติปัญญาบำรุงชีวิตให้ผลิบานประสานความรู้ความเข้าใจในสังคมปัจจุบัน ใครที่แสวงหาความจริงให้กับชีวิตกำจัดจุดประกายบางใจ เมื่อได้สัมผัสสรรพธรรมหนังสือ เชื่อว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าจะผลิบานในชีวิตของใครอีกหลายคนอย่างแน่นอน

THE VAGINA MONOLOGUES : Eve Ensler

หนังสือที่เห็นแล้วจะต้องสะดุดใจในเนื้อหา สะดุดตาตั้งแต่ชื่อเรื่อง โดย อีฟ เอนส์เลอร์ นักเขียนบทละครชาวอเมริกัน ที่หยิบยกข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้หญิงกว่าสองร้อยคน มาทำเป็นบทละครเวทีของเธอในปี 1996 โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับอวัยวะเพศหญิงตั้งแต่ต้นจนจบ หนังสือเล่มนี้พูดถึงเช็ทซ์, ความรัก, การข่มขืน, การทำร้ายร่างกาย และการให้กำเนิด ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสืออย่างน่าสนใจและน่าติดตาม ทำให้เรื่องลับๆ ที่น่าปกปิด กลายเป็นเรื่องธรรมดาที่ใครๆ ก็สามารถพูดได้ถึง และยังเป็แรงบันดาลใจให้ผู้หญิงทั่วโลกหันกลับมาใส่ใจและรักตัวเองมากขึ้น สิ่งที่การันตีความสำเร็จของหนังสือเล่มนี้ได้เป็นอย่างดี คือการถูกนำมาแปลถึง 24 ภาษา และหนังสือเล่มนี้ยังเป็จุดเริ่มต้นขององค์กร Vday.org โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านการใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงอีกด้วย และแน่นอนว่าชื่อเรื่องแบบนี้คงมีภาษาไทยยากแน่ๆ !

ความศักดิ์สิทธิ์จากจินตนาการ

Trace of anthropomorphism

โดยธรรมชาติ “มนุษย์” มักจะกลัวสิ่งที่ตนไม่คุ้นเคย การพยายามใช้จินตนาการมองสิ่งที่เราไม่รู้จัก ให้เป็นรูปหน้าคน หรือสิ่งที่เรารู้จัก เพื่อให้เรารู้สึกมั่นคงขึ้น เป็นสิ่งที่อยู่คู่มนุษย์มาช้านานแล้ว ความเชื่อเรื่องพระเจ้าและบุคคลศักดิ์สิทธิ์ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทุกๆ ศาสนา และมักจะเป็นเรื่องฮือฮาอย่างมาก เมื่อมีคนไปพบกับภาพใบหน้าของคนเหล่านั้น บนพื้นผิวอื่นที่ไม่ได้เกิดจากสร้างสรรค์ของศิลปิน ตั้งแต่การเห็นหน้าคนบนดวงจันทร์ ไปจนถึงการเห็นก้อนหินเป็นรูปร่างต่างๆ จนเกิดเป็นตำนานมากมาย ทั้งหมดนี้เพราะเรามองสรรพสิ่งในแบบที่เราอยากให้เป็น โดยที่ไม่ได้มองสรรพสิ่งในแบบที่มันเป็น

งานของ ภาณุวัฒน์ จิตติวุฒิกการ ชิ้นนี้เป็นงานถ่ายลัทธิจินตนาการของคน ที่มองเห็นรูปพระพุทธ รูปพระเจ้า ฯลฯ ตามฝาผนังบ้าน ในถ้ำ ในน้ำ หรือแม้กระทั่งรอยบนเสาไฟฟ้า ในสถานที่ต่างๆ โดยการนำเสนอผ่านภาพถ่ายร่องรอยอารยธรรมของปลวก (จอมปลวก) ในบ้านของตัวเอง ในแง่มุมต่างๆ ที่คิดว่าสามารถมองให้เห็นเป็นรูปร่างต่างๆ เช่น หัวคน หัวสัตว์ ได้ โดยใช้แสงเลนเนอร์ลากสายมาถ่ายแทนกล้อง

จุดหมายของงานนี้มีข้อจุกใจให้คิดในประเด็นที่ว่า อะไรเป็นตัวสร้างรูปพระเจ้าบนสถานที่เหล่านั้น มันเป็นรูปศักดิ์สิทธิ์จริงๆ หรือว่าเราจินตนาการให้มันศักดิ์สิทธิ์ เข้าทำนองเดียวกันกับการไปทวยหรือเปล้า ที่คนมองหาเลขจากต้นไม้ จากบาตรน้ำมันต์

ซึ่งก็เป็นเพียงการตีความของคนเท่านั้น ☺

ปริศนาคำกลอน

วันอ เจือสันติกุลชัย

ลิขสิทธิ์
สงวนลิขสิทธิ์
โดย
สำนักพิมพ์
อริยวงศธร

ฉบับสมเด็จ
๙๙ ปริศนา
ปรีชาญาณ
สาร
สังเคราะห์

คุณวิมล เจือสันติกุลชัย ผู้ทำประโยชน์ให้กับทางราชการเป็นเอนกอนันต์
ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่สรรเสริญยิ่งดิเรกคุณาภรณ์จาก
คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวันที่ 4 พฤษภาคม 2553
ณ ห้องประชุมชั้น 15 อาคารสุจินดโณ

สองล้อคู่ใจกับนายถุงผ้า

ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุ เจาคนบนจักรยานสายหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนที่ไปเบื้องหน้าอย่างเข้มข้ม มุ่งสู่จุดหมายปลายทางที่ไกลออกไปประมาณ 3 กิโลเมตร เสียงตะโกนโหวกเหวกดังมาจากทุ่งนาริมทาง อันเป็นจุดนัดหมายในการปฏิบัติ “ภารกิจ” ทำให้เขารับปั่นตามไปสมทบกับผู้ที่รออยู่

จนถึงวันนี้ คนเมืองปายหลายคนคงจะคุ้นหน้าคุ้นตากับนาย “โทชิโร่ ยามาอุจิ” ชายหนุ่มนักท่องเที่ยวยาวญี่ปุ่นวัย 38 ปีผู้นี้เป็นอย่างดี ชายผู้ผันตัวมาเป็นพลเมืองปายตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน กิจวัตรของเขาก็คือการปั่นจักรยานคู่ใจคันเก่าๆ ในมือถือถุงผ้า ลงจากบ้านพักหลังน้อยริมวัดพระธาตุแม่เย็น เพื่อเข้าไปจับจ่ายใช้สอยในตัวเมืองปาย

“เมื่อสองปีก่อนผมเคยอยู่ที่กรุงเทพฯ ดำรงชีวิตตามปกติท่องเที่ยวไปถ่ายภาพไป จนวันหนึ่งผมรู้สึกว่าคุณเวลาที่ผมใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงเทพฯ ในแต่ละวันผมใช้ถุงพลาสติกเยอะกว่าที่

เคยใช้ตอนอยู่นิวยอร์กทั้งอาทิตย์เสียอีก จึงรู้สึกว่ามันไม่ไหวแล้วเราต้องทำอะไรสักอย่าง นับจากนั้นมาก็ดันมาใช้ชีวิตแบบนี้ ปั่นจักรยานหัวปั่นโต ดึงการใช้ถุงพลาสติก ชักชวนเพื่อนฝูงมาทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์บ้าง เช่น เรื่องการปล่อยยโคมลอย ใครปล่อยลูกหนึ่ง ก็เก็บซากโคมหนึ่งลูก นี่ก็เป็นอีกหนึ่งความเคลื่อนไหวของเรา” โทชิโร่เล่าถึงเหตุการณ์แห่งความเปลี่ยนแปลง

“ถ้าคุณพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงโลก คุณจะรู้สึกเหนื่อยนะโทชิ เพราะมันไม่สำเร็จหรอก” คนรักของโทชิโร่พูดกับเขา ในเย็นวันหนึ่งหลังจากที่เขากลับมาจากการไปเก็บซากโคมลอยนับร้อยลูก ซึ่งเคลื่อนกราดสกปรกจากที่นักท่องเที่ยวได้ทิ้งเอาไว้ตามสถานที่สาธารณะต่างๆ ในตัวเมืองปายจนสะอาดเกลี้ยงเกลา

“หากคุณรักที่จะทำ คุณจะไม่เหนื่อย” หนุ่มหัวใจสีเขียวตอบกลับเพียงรอยยิ้มและประโยคสั้นๆ ก่อนจะเคลื่อนกายฝ่าดงหนามไปเก็บซากโคมลูกต่อไป ☺

วิธีทำเสน่ห์ : ตำราพระบอ

เคยรู้สึกบ้างไหม?? ทำไมเวลาใครบางคนเดินผ่านเราไป กลับมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านพื้นปูนมากระทบกับหัวใจโดยตรง จนทำให้ร่างกายจิตใจวันไหว ทำอะไรก็หลุดๆ ไปทั้งวัน มันอะไรกันหนอ...กับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ และทำอย่างไรจะทำให้เขาหันมาสนใจเราบ้าง “มูม” ฉบับนี้มีของดีมาบอก

ในทางพระพุทธศาสนามีสอนถึงเหตุแห่งการที่คนจะรักและอยู่ร่วมกันได้มี ๒ ประการคือ

1. การได้อยู่ร่วมกันในกาลก่อน
2. การได้เกื้อกูลกันในกาลปัจจุบัน

สำหรับการอยู่ด้วยกันในกาลก่อนเป็นเรื่องที่เราไม่อาจจะทราบได้ แต่ที่สำคัญกว่าคือ การเกื้อกูลกันในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าหลายๆ คนที่จีบกันมักจะไปรับไปส่ง โทรหา หรือพาไปกินข้าวอยู่เสมอๆ นั่นจะเรียกว่าเกื้อกูลก็พอได้ แต่จะให้อยืนต้องมากกว่านั้น การเกื้อกูลในทางกินดื่มเท่านั้น อาจจะทำให้ดูเหมือนว่าเราแคร่ แต่แท้ที่จริงมันเป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เพราะคนที่จจะรักและอยู่ร่วมกันได้ต้องมีความเหมาะสมกันในหลายๆ ทาง

โดยอย่างแรก ต้องมีศรัทธาเหมือนกัน กัน คือมีความเชื่อเหมือนกัน แต่ต้องเข้าใจให้ตีความความเชื่อนี้คืออะไร ความเชื่อที่ว่าคือเชื่อในความดีเหมือนกัน กัน ไม่ใช่คนหนึ่งฝันถึงเรื่องปล้นทุกวัน อีกคนอยากฟังธรรมทุกวัน

แบบนี้คงอยู่ด้วยกันยาก นอกเสียจากจะนอนฝันแบบไม่ทำอะไรทั้งคู่ อย่างที่สองคือ การที่ต้องมีศีลคือความดีที่ทำเป็นปกติเหมือนๆ กัน ถ้าฝ่ายหนึ่งเป็นคนเมตตاپราณีไม่มีปมแค้นดลใจตัว ไปอยู่กับคนปาดคอัว เป็นว่าเล่น จิตใจคงล้าเคียดน่าดูเหมือนกัน

อย่างสามคือ การเสียสละ ภาษาพระเรียกจาคะ ต้องเสมอกัน เพราะถ้าคนหนึ่งเป็นเจ้าของทุ่มแต่อีกคนไม่ทุ่มตาม อาจทำให้ความรำคาญก่อตัวขึ้นแล้วสุดท้ายก็ไม่รอดเช่นกัน ฉะนั้นใจกว้างหรือแคบไม่สำคัญ แต่ต้องพอกๆ กันถึงจะอยู่กันได้

สุดท้ายคือเรื่องของปัญญา หรือว่าความรู้นี้เอง คนที่มีความรู้ดี รักการอ่านการศึกษาหาความรู้ อยู่ๆ จะไปอยู่กับคนที่ไม่สนใจหาความรู้ เอาเสียเลย ก็เป็นเรื่องธรรมดาแต่ถ้าจะให้อยู่ด้วยกันตลอดชีวิตอาจเป็นไปได้ยาก เพราะคนเราย่อมต้องการสิ่งที่ตอบสนองต่อความสนใจของตัวเอง การต้องฝืนใจทำในสิ่งที่ตนเองไม่มีความสนใจเลยคงเป็นเรื่องน่าเบื่อมากสำหรับหลายๆ คนอย่างแน่นอน

และด้วยเหตุนี้เองหากเรารักใคร่ชอบใครก็ลองสังเกตดูให้ดี ๆ ว่าเรา กับเขา “เข้ากัน” ได้มากแค่ไหน ในสิ่งอย่างนี้อะไรใกล้เคียงกันบ้างไหม หากจะให้เข้ากันได้ต้องปรับปรุงอย่างไร แล้วเราได้พัฒนาส่วนของเราให้ใกล้กับเขาได้แล้วหรือยัง

แล้วเขาสละเหมาะกับเราจริงแท้หรือแค่แกล้งเท่านั้น... ๑

ธวัชพนธ์ วงศ์บุญศิริ
สงวนจุดต่างอย่างเมื่อยๆ

เวลาเราเห็นคน ๆ หนึ่งยิ้มแย้มในขณะที่เราหงุดหงิดเรารู้สึกอย่างไร แล้วถ้าเห็นคนที่หงุดหงิดเวลาเรายิ้มแย้มล่ะเรารู้สึกอย่างไร เคยถามตัวเองบ้างไหมว่าอะไรทำให้เราเป็นอย่างนั้น “มูม” ฉบับนี้มีโอกาสได้คุยกับนักสำรวจตัวเองผู้มีหน้าตายิ้มแย้มตลอดเวลาอายุอานาม 32 คนนี้ คือ ธวัชพนธ์ วงศ์บุญศิริ หรือ เมื่อย นักร้องนำวง Scrubb กับสิ่งที่ป็น “คำตอบ” ในชีวิต และทำให้อัลบั้ม KID ให้ความรู้สึกที่เปลี่ยนไป แล้วอะไรทำให้เขามาสงใจพุทธกันแน่

มูม : สำหรับคุณเมื่อยแล้ว คิดว่ามีอะไรที่เห็นแล้วต้องรู้ว่าเป็นพุทธ

ผมรู้สึกว่าศาสนาพุทธชอบ “ตัก” ให้เราต้องมีสติ มีสมาธิ คนเราชอบไปเรียนรู้เยอะแยะมากมายข้างนอกที่มันไม่เกี่ยวกับเรา ผมสนุกกับการหายใจครับ การหายใจมันก็ทำให้เราได้ออกซิเจนมากขึ้น พอออกซิเจนเข้าสมองมากขึ้น ทุกอย่างก็ปลอดโปร่ง พอทุกอย่างปลอดโปร่ง เราก็คิดอะไรได้ดี ผมชอบทฤษฎีอะไรพวกนี้มากกว่า ผมรู้สึกว่าถ้าใครจะเลือกเชื่อใครหรือนับถือใครอยากให้ศึกษาดีๆ ผมรู้สึกว่าคนเราจะเป็นอะไรก็ได้มันอยู่ที่เราคิด ถ้าเราเชื่อว่า เราแข็งแรง เราก็อาจจะแข็งแรงขึ้น 5% โดยที่เราอาจจะไม่ต้องทำอะไรเลย หรือถ้าเราเชื่อว่าเราป่วย เราก็อาจจะป่วยอีก 5% มันอยู่ที่จิตใจ ความเชื่อ แต่ว่าผมแค่กลัวไม่อยากให้มันงมงาย บางคนทีเลือกจะเชื่อใคร แล้วไปเลือกหัวหน้าผิดไปเจอทางไสยศาสตร์ ไปทางสิ่งที่ไม่มันจับต้องไม่ได้จนเกินไป ทำให้ชีวิตต้องวุ่นวายโดยไม่จำเป็น

มูม : คืออยู่ที่เราต้องพิจารณาเอา

ใช่ครับ คือศึกษาได้ แต่อยากให้เห็นชัดขึ้นหน่อย อย่างรู้แค่แบบที่เพื่อนพูดว่า พระรูปนี้ดีจัง ผมจะรู้สึกตึงเครียดมากเลย เวลาที่มีคนบอกว่า ไปหาพระรูปนี้สิสามารถไปห่วยได้ ซึ่งพระแต่ละรูปก็หลากหลายแต่ก็อย่างว่าละครับ ถ้าหัวหน้าผิด ก็จะทำให้ลูกแก้มันผิดไปหมด ก็จะเป็นรอยต่าง ส่วนมากเรื่องศาสนา ข่าวกที่มันแย้มมักจะดังกว่าเสมอ เรื่องที่ดีทำแทบตายคนพูดนิตินึง มันคงจะเป็นเรื่องที่นินทาไม่สนุกปาก ก็เลยไม่ค่อยขจรขจายไปไกล

มูม : แล้วเป็นพุทธมาตั้งแต่เกิดอย่างนี้ เคยบวชบ้างไหม

ยังไม่มีโอกาสเลยครับ เคยจะเตรียมตัวจะบวชที่ในช่วงเอนทรานซ์ แล้วก็มันมีจุดหักเหอะไรบางอย่างร่วมกับเอนท์ไม่ติด มีปัญหาที่ต้องเคลียร์ระหว่างนั้น พอหลุดช่วงนั้นก็ยิ่งเลย กำลังจะนัดกับสมาชิกในวงอีกคน จะหาทางหาเวลาให้ได้สักนิตินึง เพราะผม 32 แล้ว เพื่อนร่วมวงของผมนักคนอื่น 35 แล้ว ก็ยังไม่มีโอกาสบวชทั้งคู่เลยครับ พอสุดท้าย ผมรู้สึกว่าต้องเข้าไปลองเอง

มูม : ถ้าอย่างนั้นคิดว่าการบวชคืออะไร

ผมคิดว่าการบวช น่าจะเป็นการตรวจสอบตัวเองมากกว่า เพราะว่าอย่างผมก็เป็นนักดนตรี ต้องฟังเพลง ทำกิจกรรมอะไรก็ต้องมีเพลงนอนก็ต้องมีเพลง อ่านหนังสือก็ต้องมีเพลง ช่วงปี สองปีนี่ ผมเริ่มสนุกกับความเจิบ เฮ้ย ลองเจิบๆ เราก็คิดอะไรออกนี่หว่า แต่ก่อนมันไม่รู้เป็นอะไร พอเจิบมันรู้สึกมีความวุ่นวายไปหมด มีเรื่องปัญหาป่วนปัญหานี้ให้คิด ผมก็จะใช้เสียงเพลง หรือก็ไม่อ่านหนังสือจนมันง่วงหลับ มันเหมือนผมอ้อมไปแก้ปัญหา พอโตขึ้นผมก็เริ่มสนุกกับความเจิบ แล้วความเจิบที่สนุกที่สุดก็คงต้องไปสนุกในวัด น่าจะเจอะอะไรที่มันเป็นสมาธิจริงๆ กำลังหาเวลาอยู่ครับ

มูม : แล้วมันเกี่ยวไหมกับงานเพลงที่เปลี่ยนไป

เกี่ยวครับ คือผมเป็นคนที่ไม่ได้เรียนดนตรีมา แล้วบังเอิญมีโอกาสได้ทำเพลง มันกลายเป็นว่า บางทีเราเคยใส่ความคิดที่มันแหย่ๆ ลงไปในเพลง แต่มันไม่สามารถแก้ได้แล้ว เพราะจะมีงานชุดแรกๆ ที่บางทีเด็กไปจำเนื้อเพลงของผมแล้วก็ไปทำตาม มีเด็กที่โตขึ้นมาแล้วก็สนุกกับการฟังเพลง สนุกกับการมีเพลงเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต เดียวนี้ก็จะพยายามทำอะไรให้รอบคอบหน่อย ผมเป็นคนเชื่อเรื่อง ขั้วบวก ขั้วลบ ความสมดุล เราารู้สึกมีความสุขมาก เพราะเราเคยมีความสุขมากมาก่อน เรารู้จักความสุข ก็เพราะว่าเราเคยมีความสุข ที่ผ่านมาก็มักจะมีเรื่องร้ายๆ ที่เกิดจากการที่เรามั่นใจตัวเองมากเกินไป พูดยอะไรที่มันกว้าง หรือไปเสนอความคิดอะไรที่มันโอ้อวดเกินไป มันก็จะมีผลร้ายกลับมาเหมือนกัน พยายามคิดพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้มันเหมาะสมแล้วก็รอบคอบ อย่างน้อยก็พยายามจะทิ้งความรู้สึกดีไว้ในผลงาน ลูกหลานเราจะได้ไม่อาย ทุกวันนี้มันก็แก้ไขไม่ได้แล้ว ผมอยากแก้ไขมากในสิ่งที่ทำ ตอนนั้นเราเป็นเด็ก แล้วก็ทำโดยความไม่ได้คิดอะไรเลย เพราะสนุกเราก็เลยทำ ทุกวันนี้ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าลูกเรามาฟัง แล้วจะทำยังงั้นเวยะเนี่ย เราก็เถียงเขาไม่ได้ด้วย พยายามเปลี่ยนไม่ให้มันเป็นแนวนั้นแล้ว ทุกวันนี้ก็ยังพยายามอยู่ครับ

มูม : กำลังตรวจสอบตัวเองมากยิ่งขึ้น

ใช่ครับ แล้วก็อย่างที่ว่า แต่ก่อนเวลานอนแล้วผมต้องเปิดเพลงเลย ไม่รู้เป็นอะไร ไม่งั้นมันนอนไม่หลับ ก็อย่างว่า ผมเล่นดนตรี ในที่ๆ คนเมากัน กินเหล้า สูบบุหรี่ คนอะไรกันสารพัด และเราอยู่กับตรงนั้นมาตลอด มันมีแสงสี มันมีปาร์ตี้ มันไม่ใช่ความปกติเลย เป็นแต่อารมณ์คนทั้งนั้นเลย พอเรากลับบ้าน เราก็ต้องหาทางมีกิจกรรมเพื่อที่จะให้เราไม่ฟุ้งซ่าน แต่เดี๋ยวนี้พอเริ่มสนุกกับความเจิบ มาดูลมหายใจ ดูว่าเรากำลังเพราะอะไร เราดีใจเพราะอะไร ทำไมตอนนี้เราซึม ทำไมตอนนี้เราพูดเยอะ ตอนนั้นทำไมเราเจิบ มาพยายามสังเกตตัวเองมากกว่า แล้วก็ส่วนมากถ้าเราสังเกตดีๆ เราก็จะรู้ที่มาของเราเอง บางทีเราเครียด หรืออารมณ์เสี้ง่าย อาจจะเป็นเพราะแค่ไม่ได้ออกกำลังกาย ผมรู้สึกว่าร่างกายของเรามันก็เป็นได้แค่ทางผ่าน เรากินเข้ามาแล้วเราก็ถ่ายออกไป เราก็มีชีวิตไปเรื่อยๆ และถ้าวันใดวันหนึ่ง สิ่งที่เราคิดไม่ได้เราไม่เอาออก มันก็จะกลายเป็นสิ่งแยะ สุดท้ายไม่เป็นมะเร็งที่ร่างกาย ก็เป็นมะเร็งที่ความคิดเราเอง แล้วมันก็แยะเหมือนกัน

มูม : เคยรู้สึกไหมว่าความคิดพวกนี้นั้นเกิดมาเมื่อไหร่ อะไรที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนจากการที่เรามองข้างนอก ให้หันกลับมามองข้างในมากขึ้น

ก็จากการที่เราเจอเรื่องแยะๆ จากการกระทำของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นการที่พยายามจะทำให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของโลก แบบ เฮ้ย เราเจ๊งนะทำไมไม่เชื่อเรา เราเก่งจะตาย เราเคยมีเพลงที่คนชอบมากเลยนะ แล้วสุดท้ายเราก็จะมาทุกข์เอง ผมเป็นคนเชื่อว่า ถ้าทำวันนี้ดี วันต่อไปก็จะดีเอง แต่ก่อนก็จะชอบท้วงว่า ทำเพลงมาแล้วคนจะยอมรับไหม แต่เราคิดตั้งแต่ระหว่างตอนที่เรากำลังทำงาน มันก็เลยมีเรื่องนี้ให้มาเป็นอุปสรรคให้งานมันไม่สนุก พยายามจะไม่คิดถึงอนาคต อดีต พยายามจะสนุกกับตอนนี้แล้วก็จะพยายามทำความเข้าใจ ก็จะมีความสุขแล้ว

ไม่มีใครมารู้ลึกถึงเราได้เท่าตัวเราเองหรอก
สุดท้ายเราก็ต้องคอยเตือนตัวเอง

บางที่เราเครียด หรืออารมณ์เสียง่าย อาจจะเป็นเพราะแค่ไม่ได้ดูจาระตอนเช้า

ทุกวันนี้ก็สนุกกับความแตกต่าง มันจะมีเรื่องที่เคยก่อนผมชอบดูถูกคน สุดท้ายวันหนึ่งก็ต้องมีคนมาดูถูกเรา แล้วเขาก็เจ๋งกว่าเราจริงๆ แต่ยอมรับว่าอาจจะคิดได้ก็จะเป็นปีเหมือนกัน ทุกวันนี้ผมก็เลยมาลองวาดรูป ลองทำอะไรในแบบที่มันดีกับตัวเอง ไม่เดือดร้อนคนอื่น พยายามหาเรื่องของตัวเองชอบมารวมๆ กัน พยายามไม่ยึดกับความสำเร็จ กับความรู้สึกดีๆ มากเกินไป เพราะว่าผมค่อนข้างที่จะเชื่อว่าพอรู้สึกดีหรือว่าพอมันมีเรื่องดีมา ยิ่งเรื่องดีมากเราก็จะมีโอกาสเจอเรื่องแย่ๆ มันก็จะเป็นธรรมชาติของมัน ตอนนี้เชื่อประมาณอย่างนี้

มูม : แล้วมันทำยากไหม

ก็ทำยากครับ เพราะว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าอาชีพผมด้วย หรือว่าเพื่อนๆ ที่ผมคุยด้วย หรือทุกคนใช้ชีวิตใช้สติน้อยมาก (หัวเราะ) อาชีพผมมันก็คือคนกลางคืน ความวุ่นวาย แสงสี สิ่งมอมเมา ต่างๆ นานา ก็พยายามจะถามตัวเองว่า เราทำอะไรอยู่ สมมุติผมเล่นดนตรีเสร็จแล้ว ขวาน้องๆ มาปาร์ตี้กัน แล้วมันก็จะมีความว่า เฮ้ย! ปาร์ตี้แล้วทำงานไม่ได้มันร้องเพลงไม่ได้จริงๆ คอเราเจ็บ สุดท้ายแล้วความสุขที่เราเคยสะสมมามันก็หายไปหมดเลย มันเหลือแต่ความทุกข์ เพราะเราทำเองด้วย เราเลือกที่จะปาร์ตี้เอง เราเลือกที่จะอยู่กับนู่นนั่นนี่ เราเลือกที่จะนอนดึก ไม่พักสักที จนวันหนึ่งร่างกายเราเจ็บ เราก็ต้องไปรักษา ไข้ที่เราคิดว่ามันมีความสุขอะไรก็ตาม สุดท้ายก็ไม่มีใครช่วยเราได้เลย ไม่มีใครมารับผิดชอบเรา ไม่มีใครมารู้สึกถึงเราได้เท่าตัวเราเองหรอก สุดท้ายเราก็ต้องคอยเตือนตัวเอง

มูม : เรื่องที่จะพยายามใช้ชีวิตให้สมบูรณ์ คิดว่าตัวเองทำได้ในระดับไหน เป็นที่น่าพอใจรึยัง

ก็ไม่รู้เหมือนกันครับ แต่ทุกวันนี้ก็มีความสุขครับ แล้วก็รู้สึกอะไรเลยถ้าคนจะไม่ชอบงานเรา แต่คนชอบงานเรายังรู้สึกดีอยู่นะ เริ่มตัดคนที่ไม่ชอบได้แล้ว เพราะว่าผมเริ่มจะรู้สึกว่ามันก็เป็นสิ่งที่เราทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว แต่ก็คิดว่ายังต้องเรียนรู้อีกครับ ต้องเรียนรู้ไปเรื่อยๆ เพราะว่าผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะเจออะไรอีก

มูม : พอเปลี่ยนมุมมองเข้ามาในตัวเองมากขึ้น เข้าใจตัวเองมากขึ้น มันหมายถึงการให้เวลากับคนอื่นน้อยลงด้วยไหม

ผมกลับรู้สึกว่าผมแบ่งเวลาให้คนอื่นดีขึ้นอีกต่างหาก ผมเคยเป็นคนที่เป็นคนแบบว่าพ่อแม่เตือนไม่ฟัง แต่เพื่อนนั่นใครก็ไม่รู้เตือนเลือกฟัง ทุกวันนี้ก็จะพยายามสนใจคนใกล้ตัว ว่าคนไหนที่รักเรา คนไหนที่จริงใจกับเรา เหมือนกับแค่คนที่อยู่รอบตัวมากกว่า พอมาสำรวจตัวเอง ก็มานับเลยว่าในชีวิตเรารักใครบ้างวะ พ่อ แม่ พี่ น้อง แฟนเรา หรือเพื่อนเราสองสามคน ผมก็จะเริ่มจากแค่นี้แล้วก็จะไม่พยายามไปก่อเรื่อง หรือจะไปทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับใครก็ตาม

มูม : มีคนใกล้ตัวบอกไหมว่า เพี้ยนไปแล้วหรือว่าบ้าเรเปล่า

ผมจะดูว่าใครคุยกับผมได้แค่ไหน ถ้าเขาคุยแบบภาษาประมาณนี้ ก็สนุกกับเขาประมาณนี้ เพราะว่าผมรู้แล้วว่าสุดท้ายประสบการณ์เรามันไม่เท่ากัน การที่เราจะไปยึดความคิดใส่คนอื่น ถึงแม้มันจะดีมาก ถึงแม้มันจะเพชรเลย แต่ว่าเขาก็ไม่ได้ต้องการเพชรตอนนี้ เขาก็ต้องการแค่อะไรก็ไม่รู้ที่เขามีความสุขอยู่แค่นี้ เราก็ไม่ควรจะไปรบกวนความคิดเขา มีความสุข แล้วก็รู้สึกสนุกกับความแตกต่าง เพราะทุกคนก็ไม่จำเป็นต้องคิดเหมือนกันครับ ๐

THE WONDER WOMEN

ไม่ว่าจะในยุคสมัยใด ความแตกต่างทางเพศก็ไม่เคยเป็นตัวกำหนดความสามารถในการสร้างคุณความดี หรือการทำตัวเป็นตัวอย่างที่น่ายกย่องในสังคม ดังเช่นเรื่องราวที่เราได้นำเสนอใน “มุข” ฉบับนี้ จะพามารู้จักผู้หญิงถึงสองช่วงกาลเวลาด้วยกัน สามท่านเป็นผู้หญิงที่อยู่ในสมัยพุทธกาล อันประกอบไปด้วยภิกษุณี และอุบาสิกา ที่น่าเลื่อมใส อีกสามท่านคือบุคคลที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคม แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นผู้ก้าวล่วงประสพการณ์ความเจ็บปวดหลายอย่าง

บทสรุปของการเดินทางจาก “ต้นเหตุของปัญหา” ไปสู่การ “แก้ไขปัญหา” ของผู้หญิงในพุทธกาลและผู้หญิงในยุคปัจจุบันทั้งหกท่าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราว “พระนางโสณางเถรี” ที่ถูกลูกๆ ทั้ง 14 คนปฏิเสธการเลี้ยงดู กับ “เอวีล” หญิงชาวแคนาดาผู้ยินดีเลี้ยงดูลูกของคนอื่นมากกว่า ร้อยคน “พระนางปฐาจาราเถรี” ผู้สูญเสียคนในครอบครัวทั้งหมดภายในวันเดียว กับ “ศรีไพร” ผู้สูญเสียความสามารถในการเดินไปตลอดชีวิต และ “นางวิสาขา” นักจัดการผู้ทำความดีด้วยการให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน กับ “รุ่งนภา” หญิงผู้เกิดมาเพื่อปวารณาตนเป็นผู้ให้ เรื่องราวของบุคคลในสองยุคจะมีจุดเชื่อมโยงกันอย่างไร ไม่แน่ว่าอุโมงค์อันมืดมิดที่คุณกำลังหลงทางอยู่ อาจจะเกิดแสงสว่างที่ปลายทางขึ้นมาในทันใด

พระนางโสณมาเถรี : ผู้หญิงที่ถูกลูกทิ้ง

การอุ้มท้องคงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แม่ลูกผูกพัน แต่นั่นคงจะเป็นจริงช่วงหนึ่ง เพราะไม่ว่าจะปัจจุบันหรืออดีตกาลก็มีเหตุการณ์ลูกทิ้งแม่เหมือนกันดังเช่น พระนางโสณมาเถรี องค์นี้

นางโสณาเกิดในครอบครัวร่ำรวย เมื่อแต่งงานอยู่กินกับสามีจนมีลูกถึง 14 คน เลี้ยงดูลูกจนแต่ละคนเติบโตได้ดีบได้ดี แต่งงานแยกย้ายไปคนละทิศละทาง ปลอยให้นางกับสามีอยู่กันตามลำพัง เมื่อสามีเสียชีวิตลง ลูกทั้ง 14 คนต่างพยายามเกลี้ยกล่อมให้นางแบ่งสมบัติเอาออกเอาใจรับปากว่าจะเลี้ยงดูแม่อย่างดี จนในที่สุดด้วยความรักที่มีต่อลูก และเชื่อใจคิดว่าลูกทุกคนต้องเลี้ยงดูนางได้อย่างแน่นอน จึงได้แบ่งสมบัติให้ลูกทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน แต่หลังจากนั้นหากย้ายไปอยู่กับลูกคนใด ก็มักจะถูกลูกสะใภ้หรือลูกเขยต่อว่า จนในที่สุดลูกทุกคนต่างก็ปฏิเสธไม่ยอมเลี้ยงดูแม่อีกต่อไป สร้างความเสียใจแก่นางเป็นอย่างมากที่ลูก ๆ ไม่ยอมเหลียวแล จึงตัดสินใจออกบวชเป็นภิกษุณีในพุทธศาสนา ด้วยความที่นางบวชในวัยชราจึงมีบางครั้งทำงานบกพร่อง จนถูกให้ทำหน้าที่ตม้นำอุ่นให้ภิกษุณีรูปอื่นใช้สรง วันหนึ่งพระโสณมาเถรีคิดว่า “เราไม่ควรประมาท ควรใช้เวลาที่เหลือนับจากนี้ หมั่นปฏิบัติธรรมอย่างตั้งใจ” จึงเดินจงกรมเอามือจับรอบเสาโรงครัวด้วยอาการสงบ พระพุทธเจ้าทรงเปล่งรัศมีเหมือนว่าอยู่ตรงหน้าพระเถรีตรัสว่า “ผู้มีชีวิตอยู่เพียงวันเดียวแม้เห็นธรรม มีค่ากว่าผู้มีชีวิต 100 ปีแม้ไม่เห็นธรรม” ลั่นเสียงตรัสของพระพุทธเจ้า พระเถรีก็บรรลุนิพพานทันที

The Sequel : อากาเป... ความรักอย่างไม่มีเงื่อนไข

ข่าวแม่ทิ้งลูกในถังขยะ ลูกทิ้งแม่ให้ตรอมใจอยู่กับบ้านคนเดียว เป็นสิ่งที่เริ่มจะเห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยขึ้น การอุ้มท้องนานหลายเดือน หรือการถูกพุ่มพักจากพ่อแม่ ดูเหมือนจะไม่สามารถผูกใจของแม่ลูกไว้ด้วยกันได้อีกแล้ว บางคนโทษระบบการเลี้ยงลูกของฝรั่ง หรือแม้กระทั่งระบบการศึกษาที่เข้าไม่ถึงของไทย แต่อะไรเล่าคือสาเหตุที่แท้จริง

เวิลิส ไรต์เฮาท์ ผู้หญิงแคนเดียนคนหนึ่ง อายุ 63 ปี ผู้ก่อตั้งบ้านอากาเป สถานที่ที่รับเลี้ยงเด็กกำพร้าซึ่งส่วนใหญ่เป็นเอชไอวี เล่าความเป็นมาของจุดเริ่มต้นของการตัดสินใจอยู่ในเมืองไทยว่า “มันผ่านมาได้ 15 ปีแล้ว วันนั้นเป็นวันจันทร์ ฉันเป็นอาสาสมัคร ไปที่โรงพยาบาล ตอนนั้นทุกคนใส่ถุงมือจับผู้ติดเชื้ออย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ฉันเดินเข้าไปในห้องนั้น เห็นมีเด็กอยู่ 6-7 คน นั่งก็ไม่ได้ คลานก็ไม่ได้ ยืนก็ไม่ได้ ท้องเสีย มีกลิ่นเหม็น สภาพมันแย่มาก ๆ กำลังรอความตายอยู่ ไม่มีคนดูแลเลย ฉันอยากรู้ว่า ถ้าเตะเขา เขาจะตอบสนองแบบไหน ฉันเลยยื่นมือออกไปเตะเขา และพอทันทีที่เตะเขา ฉันไม่รู้เสียงมาจากในหัวหรือหัวใจ แต่สิ่งที่รู้คือฉันต้องทำอะไรบางอย่างแล้ว”

เวิลิสติดต่อขอเด็กคนหนึ่งทีนอนอยู่ในห้องนั้นมาเลี้ยง เป็นเด็กหญิงที่มีอายุเพียงแค่ 2 ขวบพร้อมกับป้ายที่ข้อมือว่า “ใกล้เสียชีวิตแล้ว” แต่ด้วยความคิดที่มั่นใจว่า เด็ก ๆ ในห้องนี้ไม่ได้เสียชีวิตเพราะโรค แต่เพราะถูกปฏิเสธต่างหาก เธอจึงเริ่มต้นงานจากการดูแลเด็กคนนี้ ด้วยความรักแบบที่แม่จะให้กับลูกได้ ทั้งกอดทั้งหอมจนปัจจุบันเด็กคนนี้อายุ 17 ปีแล้ว

“คนทุกคนต้องตายอยู่แล้ว พวกเขาเพียงแค่ต้องการความรัก ความเอาใจใส่ และการสัมผัสอย่างอ่อนโยนจากใครสักคน สิ่งที่เราสามารถทำได้คือ ทำให้ทุกคนมีคุณค่า ก่อนที่วาระสุดท้ายในชีวิตจะมาถึงเท่านั้นเอง ที่นี้รับเด็กมาเพื่อให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่ถ้าตายต้องตาย Happy” เวิลิส พุดไทยสำเนียงฝรั่งทั้งรอยยิ้มแห่งความภูมิใจและตามด้วยประโยคสุดท้ายว่า “ถ้าคุณถามฉันว่าทำไมฉันถึงทำแบบนี้ ฉันขอตอบเป็นภาษาอังกฤษว่า I’m here to make a difference in the life of even one person (ฉันอยู่ที่นี่เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงแก่ชีวิตคนแม้เพียงคนเดียวก็ตาม)”

พระนางปญจาราเถรี : ผู้เรียนรู้จากความสูญเสีย

การพลัดพรากและสูญเสียเป็นเรื่องธรรมดาของโลก ทั้งการสูญเสียของรัก และการไม่ได้อย่างที่หวัง แต่ความไม่ธรรมดาของมนุษย์ คือการก้าวข้ามความทุกข์นั้นอย่างมีสติ เอาชนะกิเลสในใจได้ด้วยการพิจารณาความเป็นจริงที่เกิดขึ้นเป็น เช่นเดียวกับ พระนางปญจาราเถรี องค์นี้

นางปญจาราเป็นธิดาของเศรษฐีมีรูปร่างหน้าตางดงาม นางหนีออกจากบ้านไปอยู่กับคนรับใช้ เมื่อนางตั้งครรภ์ครั้งที่สอง นางขอให้สามีพากลับไปคลอดที่บ้านตามธรรมเนียมของคนสมัยนั้น แต่สามีไม่ยอมจึงหนีกลับบ้านเอง ในขณะที่กำลังถกเถียงกันอยู่นั้น นางเจ็บท้องจะคลอดจนทนไม่ไหว สามีจึงไปหาที่ที่เหมาะสมแก่การคลอดแต่กลับถูกงูกัดตายในป่า เมื่อคลอดลูกเสร็จแล้วนางได้พบกับศพสามี จึงตัดสินใจเดินทางไปหาพ่อแม่ ระหว่างทางที่ต้องเดินข้ามแม่น้ำ ก็มีเหตุให้ต้องสูญเสียลูกทั้งสองไปอีก นางได้แต่ร้องไห้หมดแรงกายแรงใจ ที่สามีและลูกน้อยทั้งสามชีวิตได้ตายจากไป เหลือแต่นางคนเดียวเดินโซเซทั้งหิวทั้งเหนื่อยล้า ได้รับความบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจมุ่งหน้าสู่บ้านของพ่อแม่ ต่อมาทราบข่าวว่าบ้านทั้งพ่อแม่และพี่ชายของนางตายหมดทั้งบ้าน เมื่อรู้ว่ารัญาติขาดมิตรหมดที่พึ่งพิง ยิ่งทำให้นางสะเทือนใจอย่างมาก จนขาดสติล้มป่วยลง แม้แต่เสื้อผ้าที่นางห่มก็หลุดลุ่ยลงไปยังไม่รู้สีกตัว เหมือนคนวิกลจริตเดินเปลือยกายร้องไห้ คนทั่วไปเห็นแล้วคิดว่านางเป็นบ้า ต่างพากันขว้างปาด้วยก้อนดินก้อนหิน นางก็ยังเดินต่อไปอย่างคนไร้จุดหมายปลายทาง จนกระทั่งมาถึงที่ประทับของพระพุทธเจ้า กำลังแสดงธรรมอยู่ ถูกคนกีดกันไม่ให้นางเข้ามาใกล้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “นางจงได้สติเสียเถิด” นางจึงได้สติแล้วรู้สึกเลอาຍที่ตนอยู่ในสภาพเปลือยกายรีบนั่งลงขณะเดียวกันมีคนโยนผ้าห่มให้นางรับคลุมตัว นางจึงทูลว่า “ขอพระองค์จงเป็นที่พึ่งของหมอนฉัน หมอนฉันไม่เหลือใครแล้ว” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เธอไม่ควรประมาท มัวแต่นั่งโศกเศร้าเสียใจ ซึ่งไม่ก่อผลดีแก่ตัวเองและผู้ตายไปแล้ว” นางจึงได้คลายความเศร้าโศกลง ขอบวชเป็นภิกษุณีเสีย วันหนึ่งล้างเท้าอยู่เห็นสายน้ำไหลไปยาวไม่เท่ากัน เลยกลับมาคิดถึงชีวิตคนที่ชีวิตเกิดมามีอายุขัยไม่เท่ากันจนบรรลุนิพพาน

The Sequel : เสียอะไรก็ไม่เท่า เสียกำลังใจ

อุบัติเหตุคือเหตุที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด และถ้ามองในความหมายเชิงลบแล้ว คนทุกคนก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นกับตัวเองทั้งนั้น แต่ความเป็นจริงมักไม่เป็นดังใจเสมอ ถึงจะรวนลั่นฟ้าก็กลับมาจนได้ ถึงจะสวดยแด่ไหนยังก็ต้องมีวันเสื่อม ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่มีใครกำหนดได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่และอย่างไร

“ชีวิตเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ” คำพูดของหนึ่งในอาสาสมัครของโครงการเมาไม่ขับ ศรีไพร อุปะนัม หรือ พิม หญิงสาววัย 33 ปี จากเด็กยากจน ที่เห็นพ่อแม่เก็บผักเผ่าด่านขายมาตั้งแต่เกิด จนอายุได้ 13 ปีเศษมีโอกาสได้เริ่มชีวิตใหม่ในที่นางาม และเดินสายประกวดจนอายุ 16 ปี ผ่านเวทีชื่อดังมากมายแม้แต่ミスทีนไทยแลนด์ และนั่นคือเวทีสุดท้ายของเธอเช่นกัน เมื่อวันหนึ่งเธอล้มตาศั้นมาที่โรงพยาบาล จากอุบัติเหตุทางรถพร้อมกับคำบอกเล่าจากปากหมอว่า เธอเป็นอัมพาตท่อนล่าง ตั้งแต่ล้นปีถึงเท้าจะไม่มีความรู้สึก และจะไม่สามารถเดินได้อีกตลอดชีวิต

ความเจ็บปวดและความหงุดหงิดจากการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทำให้ชีวิตของเธอไม่มีความสุข และเครียดจนถึงกับกินยาฆ่าตัวตาย แต่โชคดีที่พี่สาวมาพบทันทั่วที่จึงช่วยเหลือไว้ได้ เธอจึงไม่ทำอีก

“เหมือนกันว่าเมื่อก่อนเราเคยยืนเก็บมะม่วงได้ง่าย ๆ วันนี้ยืนมะม่วงอยู่แค่นี้เอง แต่เรายืนขึ้นไปเก็บมันไม่ได้แล้ว” เธอเล่าให้ฟังถึงสภาพในตอนนั้น หลังจากนั้นไม่นาน พิมตัดสินใจเริ่มต้นชีวิตใหม่ โดยย้ายออกจากบ้านไปอยู่กับพยาบาลที่รู้จักกัน เพื่อที่จะฝึกฝนให้ตัวเองพึ่งพาคนอื่นให้น้อยที่สุด จนในที่สุดเธอก็ “ยืน” ได้อีกครั้ง ด้วยขาคุโหมที่เรียกว่าพลังใจ บนเวทีที่เธอเป็นที่เลี้ยงเอง สอนให้คนยอมรับความเปลี่ยนแปลง และเรียนรู้ที่จะอยู่กับมันให้ได้โดยไม่ท้อ มองทุกสิ่งที่เป็นโอกาสเพื่อฝึกกายฝึกใจตัวเอง ให้ตัวเองเป็นภาระน้อยลงแต่เป็นที่พึ่งให้กับผู้อื่นมากขึ้นอะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ สิ่งสำคัญคือต้องมีสติตลอดเวลา คือสิ่งที่เธอแสดงให้เห็นด้วยรอยยิ้ม

นางวิสาखा : การให้ไม่มีประมาณ การงานไม่บกพร่อง

การจัดสรรเวลากับการบริหารชีวิตถือเป็นเรื่องคู่กัน หากบกพร่องก็อาจทำให้ชีวิตตกอยู่ในความทุกข์ได้ เพราะโพลกัน ในอดีตกลับมีผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวอย่างของการบริหารได้เป็นอย่างดี เพราะลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง งานก็เยอะ แถมด้วยต้องไปวัดเป็นประจำอีก นางสามารถทำได้อย่างดีและไม่ทุกข์ จนมีชื่อเสียงโด่งดังถึงปัจจุบัน ว่า วิสาखा

นางวิสาखाเกิดในครอบครัวเศรษฐี เป็นที่รักดูแลทั่วตาดวงใจของคนในครอบครัว เมื่อทราบข่าวพระพุทธเจ้าจะเสด็จมายังเมืองที่นางอยู่ ปู่ก็ให้ออกไปต้อนรับที่นอกเมือง นางออกไปต้อนรับแล้วได้ฟังธรรมะก็ได้บรรลุธรรมด้วยวัยเพียง 7 ขวบ นางวิสาขามีคุณลักษณะพิเศษกว่าสตรีทั่วไปเพราะประกอบด้วยเบญจกัลยาณี เมื่อถึงวัยแต่งงานก่อนที่นางวิสาขากจะไปอยู่ในครอบครัวสามี พ่อจึงอบรมให้อาวาธมารยาทสมบัติสตรีเพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการครองเรือน 10 ประการ เช่น ไฟไหม้ไม่นำออกไปนอกบ้านไม่นำเข้า ที่หมายถึงการไม่เอาเรื่องในครอบครัวไปพูดข้างนอก ไม่นำเรื่องข้างนอกมาทำให้ครอบครัวแตกแยก ดูแลลูกๆ ทั้ง 20 คนและหลานๆ ได้เป็นอย่างดี รวมทั้งคอยเตือนคนในครอบครัวให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ทำให้นางวิสาखाเป็นที่เอ็นดูของพ่อแม่สามี โดยปกตินางจะไปวัดวันละ 2 ครั้ง เข้าและเย็น เพื่อฟังธรรมและบำรุงพระผู้ปฏิบัติธรรม นางวิสาखाได้ชื่อว่าเป็นมหาอุบาสิกาผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทะนุบำรุงพระศาสนาด้วยจิตปัจจัยต่างๆ เป็นคนแรกที่ถวายผ้าอาบน้ำแก่พระสงฆ์เพื่อผลัดอาบน้ำ นางวิสาखाได้อุปถัมภ์บำรุงพระสงฆ์ และถวายปัจจัยในพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก

The Sequel : The peace organizer (เทพีแห่งสันติภาพ)

ขณะที่ประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาความรุนแรงจากการเมืองอยู่ มีคนกลุ่มหนึ่งเดินทางมาจากทั่วโลก เพื่อมาประชุมกันในนามของ “การประชุมสภาสันติภาพโลก” (World Peace Congress) ที่ไทยเป็นเจ้าภาพจัดงาน ระหว่างวันที่ 9-11 กรกฎาคมที่ผ่านมาในจังหวัดนครนายก ที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือ งานนี้สำเร็จลุล่วงไปเพราะผู้หญิงเพียงคนเดียว

หญิงสาวหัวใจสิงห์คนนี้มีชื่อว่า รุ่งนภา สุระเชษฐ หรือ ตึกตา อายุ 38 ปี อดีตนักเทนนิสทีมชาติ ปัจจุบันเป็นผู้จัดการอยู่บริษัทในเครือบุญรอดฯ หน้าที่โดยทั่วไปของเธอคือการจัดการรายการแข่งกีฬาหลายชนิด เธอเล่าให้ฟังถึงสิ่งประทับใจเมื่ออยู่ฐานะของการเป็น “ผู้รับ” กับสิ่งที่เธอย้ำอยู่เสมอว่า ความสำเร็จในงานของเธอทุกวันนี้เกิดขึ้นเพราะผู้อื่นให้โอกาสเธอ และทำให้เธอตระหนักถึงความสำคัญของ “ผู้ให้” ไป พร้อมๆ กับเจตนารมณ์ที่ตั้งมั่นในใจว่า “วันหนึ่งเมื่อทุกอย่างพร้อม ต้องทำเพื่อคนอื่น” แต่แล้วในใจก็ยังติดอยู่กับคำถามที่ว่า “แล้วมีเงินหรือ แล้วมีเวลาพอหรือ” จนคิดต่อไปไม่ได้

เหตุการณ์เปลี่ยนไปอีกครั้ง เมื่อเธอได้พบกับเพื่อนร่วมเล่นเทนนิสอดีตทีมชาติสิงคโปร์ ผู้มีส่วนสำคัญในงานสภาสันติภาพโลก และได้ชักชวนให้เธอเดินทางไปบังกาลอร์ จากนั้นสิ่งเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ได้ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเธอ เมื่อกลับมาถึงเมืองไทยพร้อมกับใจที่ต้องการจะจัดงานนี้ให้ได้ (ทั้งๆ ที่ยังไม่มีทุนและเวลาเช่นเดิม) เธอจึงเริ่มติดต่อกับคนที่น่าจะสนใจทีละคนๆ และด้วยความที่เธอเป็นผู้มีบุคลิกสุภาพน่ารักนี่เอง ทำให้ในที่สุดก็ได้ผู้คนจำนวนมากจากทั้งไทยและต่างประเทศร่วมให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี เพื่อให้สันติภาพเกิดขึ้น แม้จะมีหลายคนหวาดกลัวต่อสถานการณ์ที่รุนแรงก็ตาม

เมื่อถามว่า “ยากไหม เหนื่อยไหม” ในการจัดงานระดับนานาชาติแบบนี้ เธอกลับตอบว่า “ไม่ยากเท่าที่คิดคะ ใครๆ ก็ทำได้ ตอนแรกก็คิดว่า จะเหนื่อยกว่านี้เสียอีก ที่งานนี้ไม่เหนื่อยและงานประจำไม่เสียก็เพราะว่า เราเริ่มลากเส้นต่อจากจุดเล็กๆ ทีละจุดๆ จากคนใกล้ๆ ตัว รู้จักคนหนึ่งทำให้ไปเจอคนอื่นๆ อีกคนหนึ่งต่อๆ กันไป พอหันกลับไปมันกลายเป็นรูปภาพที่มันใหญ่มากเลย เพราะตึกตาเริ่มเดินทีละก้าวมันเลยไม่เหนื่อย แต่ถ้าจะเดินทีละสิบก้าวแค่คิดก็เหนื่อยแล้วค่ะ” และหากถามว่าคาดหวังอะไรบ้างจากงานนี้ เธอตอบทันทีว่า “ขอแค่คนเดินเข้ามาร่วมงาน แล้วเดินกลับออกไปด้วยพลังที่พร้อมจะเคลื่อนไหว และจะทำอะไรดีๆ เพื่อชุมชน เพื่อโลกของเรา ก็คุ้มแล้วค่ะ” เป็นคำตอบสุดท้าย ๑

ซ้ำๆ

ทุกครั้งก่อนจะเดินทางไปไหน หากไกลเกินกว่าร้อยละสิบลเมตรผมมักจะตื่นเต้นตลอด แม้ว่าการงานช่างภาพและนักเขียนสารคดีจะทำให้ต้องเดินทางบ่อย หลายคนถามผมว่ายังไม่ชินอีกหรือ ผมก็จะตอบว่าไม่ แม้ว่าจะไปในที่ๆ เคยไปอยู่มาแล้วเป็นเดือนๆ หรือที่ๆ ไป ซ้ำๆ อัตราความตื่นเต้นก็ไม่เคยจางหาย

เพราะอะไรหรือครับ ผมคิดว่าการเดินทางแต่ละครั้งทำให้ผมใหม่ตลอด (ถ้ามันไม่ใช่สิ่งที่บังคับใจกันเกินไป)

ตลอดเส้นทางก็จะแปลกใหม่ บางสิ่งบางอย่างก็เปลี่ยนไปจากครั้งก่อนนี้

อย่างน้อยที่สุดเรานั้นเองที่เปลี่ยน บางวิว บางโลเคชั่น ก็เหมือนเดิมนั้นละครับ แต่เราใหม่ เหมือนกับอะไรๆ ที่เราคุ่นชิน ถ้าเราไม่ทำตัวให้สดใหม่ มันก็คงจะน่าเบื่อ สถานที่บางสถานที่ เราก็ถ่ายภาพกันมาซ้ำๆ กัน เพราะความสอยดั้งเดิมที่เราชินแล้วว่าอย่างนั้นมันสวย แต่ถ้าเราสด เราสนุก เราก็จะได้งานที่แปลกแตกต่างแม้ว่าจะเป็นที่เดิม ซ้ำๆ

ภาพนี้ผมถ่ายที่ปากช่อง แม้ว่าจะเคยมาแล้วบ่อยครั้ง แต่มาคราวนี้ผมรู้สึกที่ต่างไป อาจเป็นความรู้สึกส่วนตัว เรื่องราวส่วนตัว ผมจึงทำงานให้รองรับความรู้สึกของตัวเองก่อนเป็นเบื้องแรก เมื่อผมรู้สึกที่ทุกอย่างมันเปลี่ยนไป แปลกไป แบบ... ซ้ำๆ ๐

อ.ชลีคาภรณ์ พระปิยะลักษณ์ VS.

คนมีก๊ิก

ผิดศีลธรรม

ใครกำหนด

ก๊กเป็นเรื่องใหญ่ ตายเป็นเรื่องกลาง ตะรางเป็นเรื่องเล็ก เด็กๆข้างบ้านพูดไว้แบบนี้ ทำให้ VS ฉบับนี้ต้องมี “ก๊ก” โดยมีคู่สนทนาคือ พระปิยะลักษณะ ปณณวโร พระอาจารย์ประจำวัดญาณเวศกวัน และ อาจารย์ ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ ประธานมูลนิธิ SWING ที่ช่วยเหลือผู้ให้บริการทางเพศ มาร่วมแลกเปลี่ยนในหัวข้อ “ศีลข้อที่ 3 กับการดำรงอยู่ของก๊ก” ที่ปัจจุบันความสัมพันธ์แบบนี้มีบทบาทอย่างมาก และเป็นที่ยอมรับในศัพท์ว่า “ก๊ก” แบบนี้จะถือว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรมหรือไม่ สงสัยคงต้องช่วยกันพิจารณาแล้วนะครับ

อ.ชลิดาภรณ์ : คือศีลข้อ 3 ถ้าแปลตามตัวอักษรแปลว่า ห้ามประพฤติดิฉันในกาม ไซ้ไหมคะ ซึ่งถ้าพูดแบบนี้มันจะเคลื่อนไหวไหลมาก ในแต่ละเวลา แต่ละสังคมมันจะไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นศีลข้อสามอะไรก็ผิดบ้าง ขึ้นอยู่กับช่วงเวลานั้นและสถานที่นั้น ณ ที่นั้นขึ้นอยู่กับการเทศว่า ณ ที่นั้นเวลานั้นบอกว่าอะไรบ้างถูกอะไรบ้างผิด ซึ่งมันจะไม่ได้คงที่อยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นคนไทยชอบพูดว่าการผิดถูกผิดเมื่อย คนอื่นผิด มันผิดเพราะเวลานี้ เรานับเอาความเชื่อของสังคมว่ามันผิด แต่ว่าในบริบทอื่นอาจจะไม่ผิด การอ้างศีลข้อ 3 ของคนไทยในสังคมไทยเนี่ย เป็นการอ้างโดยมีตัวเองมากกว่า ที่จะเข้าใจว่า คำสอนหรือปรัชญาของศาสนาพุทธแปลว่าอะไร คือเหมือนตัวเองจะบอกว่าฉันอยากจะให้อย่างนี้แล้วก็อ้างพระพุทธศาสนามากกว่า หมายถึงเรื่องเพศนอกสมรสทั้งหมด วิธีสอนเด็กโดยบอกว่ามันผิดศีลข้อ 3 คือเอาพระพุทธศาสนามา support สิ่งของตัวเองเชื่อ ซึ่งจริงๆ แล้วการร่วมเพศนอกสมรสผิดหรือไม่ ต้องดูว่ากรอบเรื่องเพศว่าอย่างไร เรื่องเพศนอกสมรสหลายอย่างผิดในสังคมไทย ณ เวลาคือเป็นเพราะการรับเอาความเชื่อทางเพศแบบตะวันตกต่างหาก เดิมทีเดียวหลายเรื่องที่เป็นเรื่องเพศนอกสมรส คนสยามเองไม่ได้เห็นว่ามันผิดนะคะ อย่างเช่น การที่หญิงขายอายุน้อยร่วมเพศกันก่อนแต่งงานเป็นธรรมดามากในสยาม วิธีหนีตามกันแล้วก็มาขอขมาพ่อแม่ เป็นความประพฤดิที่จริงๆ รู้กันอยู่แล้วว่าเป็นอย่างไร ที่นี้พอไปรับเอาความเชื่อแบบฝรั่งเข้ามาว่าต้องแต่งงานเท่านั้น การร่วมเพศในการแต่งงานเท่านั้นจึงจะถูกต้อง มันก็เลยทำให้อะไรที่เป็นการประพฤติดิฉันในกามผิด ที่นี้ก็แปลว่าอยู่ดีๆ ถ้าใครจะยกศีลข้อ 3 ขึ้นมาเพื่อที่จะว่าประณามคนอื่นก็ต้องเถียงให้ถึงที่สุดว่ามันแปลว่าอะไร ซึ่งถ้าแปลตรงตัว นี่แปลว่าห้ามการประพฤติดิฉันในกาม เพราะฉะนั้นคำว่า ห้ามการประพฤติดิฉันในกามจะเป็นคำที่หลวมมาก คือแปลว่ามันจะไปลงในแต่ละบริบทไม่หมด ต้องมองว่าบริบทนั้นมีกรอบเรื่องเพศว่าอย่างไร คือในกรอบนี้ถูก นอกกรอบผิด ศีลข้อสามก็จะไปอยู่กับกรอบเหล่านั้นได้ ซึ่งจริงๆ แล้วนับว่าเป็นเสน่ห์ของศีล 5 คือเมื่อเปรียบเทียบกับคำสอนของศาสนาคริสต์บางเรื่องมัน flexible กว่า

พระปิยะลักษณะ : คืออาตมาเคยคิดว่าที่อาจารย์พูดนี้ยังเป็นแค่คำศัพท์ พูดถึงแค่ศัพท์กว้างๆ แต่อาตมามองว่ายังไม่รู้ว่าอาจารย์เข้าใจศีลข้อ 3 ว่ามันมีคำจำกัดความไปถึงเรื่องอะไรบ้าง

อ.ชลิดาภรณ์ : คือคงไม่ได้มีความรู้ถึงขั้นนั้นนะคะ แต่ว่าศีลข้อสามในความสนใจของดิฉันจะเป็นการมองจากมุมการได้เถียงในสังคมอย่างหนึ่งว่า เวลาคนเถียงกันจะเอาชนะกันว่าจะประพฤดิเรื่องเพศอย่างไรจึงจะถูกต้อง ก็จะมีคนไปยกเอาไปหยิบเอาพระพุทธศาสนามาอ้างๆ ค่ะ มาอ้างเยอะมากตลอดเวลา

พระปิยะลักษณะ : ที่อาจารย์พูดถึงเป็นคำศัพท์ว่ากามเมส แปลว่า ของรักของชอบใจ แปลตรงตัวว่ากาม มีอาจารย์ ความประพฤติดิฉันในกาม การจะผิดศีลจะต้องเข้าองค์ประกอบ 4 ข้อก็คือ 1.ไม่ว่าชายหรือหญิงที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องกับนั้นมีเจ้าของอยู่ 2.คือเรามีจิตที่จะคิดล่วงละเมิด 3.คือเราได้ลงมือกระทำไม่ว่าด้วยกายวาจาก็ตาม สุดท้ายข้อ 4.คือมีการอยู่ร่วมกันหรือมีเพศสัมพันธ์ ถ้าเข้าสี่ข้อนี้ก็เรียกว่าผิดศีลข้อสาม คือไม่ว่าชายก็ตามหญิงก็ตามเราล่วงละเมิดไม่ได้ ในพุทธศาสนาจะมองในด้านนี้ออกมาเป็นสองระดับ คือมองว่าในด้านสังคม และในด้านของความรู้สึก หรือว่าทางด้านจารีต ด้านสังคมก็หมายถึงการจดทะเบียน ด้านจารีตก็หมายถึงการรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของโดยธรรมชาติ เช่นว่า พ่อแม่รักลูก พี่น้องรักกัน ใครก็ตามที่เขารู้สึกว่าเป็นเจ้าของบุคคลนี้ แล้วเราเข้าไปล่วงละเมิดโดยไม่ขออนุญาตเขา ซึ่งสิทธินี้มันเกิดขึ้นโดยความรู้สึกโดย

ธรรมเนียม เช่น พ่อแม่เลี้ยงลูกก็รู้สึกที่เราจะมีสิทธิ์ที่จะปกป้องคุ้มครองลูกเรา จนถึงเมื่อเวลาแต่งงานไปแล้วก็คือสามี ภรรยา มีสิทธิ์ต่อกัน ในที่นี้ พระพุทธศาสนาไม่พูดถึงจดทะเบียน แต่เป็นการรับรองของจารีตประเพณี ตรงนี้เป็นความรู้สึกของบุคคลแล้ว คนเราเมื่อได้ลงทุนลงแรงกับสิ่งใด มากก็รู้สึกถึงความเป็นเจ้าของ เหมือนกับว่าเราไปปลูกข้าวในท้องนาหรืออะไรก็ตาม แล้วเราก็มารู้สึกว่าใครจะมาเก็บข้าวเราไปกินไม่ได้ ต้องขอ อนุญาตเราไม่ขออนุญาตเราไม่ยอม กล่าวคือโดยสังคมพระพุทธศาสนาก็ในด้านนี้อีก ถ้าหากไม่มีการยอมรับของพ่อแม่ ก็ใช้สังคมก็ได้ เช่น ในกรณีที่พ่อแม่ตายไปแล้ว ไม่มีพ่อแม่ที่จะมาทวงสิทธิ์ หรือว่าพี่น้องที่เลี้ยงดูกันมาก็ไม่มีแล้ว ต่างคนต่างไปอยู่ต่างเมืองหรือไม่เอาใจใส่กัน อย่างนี้ ก็ถือว่าให้เอากฎหมายมารองรับแทน ฉะนั้นวิธีการของพระพุทธศาสนาก็เอาทั้งสองอย่าง คือว่า จะเอาจารีตประเพณีก็ได้ จะเอา ทั้งกฎหมายก็ได้ แต่สองอย่างนี้จะต้องไม่ขัดแย้งกัน จะกล่าวว่าถูกโดยจารีตไม่ถูกกฎหมายได้ไหม ต้องบอกว่าได้ แต่เมื่อไม่ถูกทางกฎหมาย เท่ากับกฎหมายก็ไม่รับรองในสิทธิ์ตรงนี้ใช่ไหม ในทำนองเดียวกัน ถ้าเกิดว่ากฎหมายรับรองแต่พ่อแม่ไม่อนุญาตอย่างนี้ก็เหมือนกัน ก็เท่ากับ ว่าพ่อแม่ก็ไม่รับรองในสิทธิ์นี้ มันก็จะไปขัดเฉพาะในด้านนั้น นี่คือพระพุทธศาสนาในศีลข้อสามนี้ มันไม่เหมือนศีลข้ออื่น ก็คือเราคิดว่าเรามีสิทธิ์ ในลูกเราไหม ถ้าสังคมไทยสมัยก่อนอย่างที่เราจะศึกษาประวัติศาสตร์ก็อาจจะเห็นว่า ลูกเนี่ยเป็นสิทธิ์ของพ่อแม่เลย พ่อแม่จะยกให้ใครก็ได้ ถ้าเกิดรักลูกเขยคนนั้น แต่ถ้าในสังคมตะวันตกมองว่าเด็กมีสิทธิ์ พอถึงอายุเท่าไรคุณมีสิทธิ์ของคุณเอง พ่อแม่ไม่มีสิทธิ์จะมาห้าม จะไปนอนกับ ใครไปอยู่กับใครไม่เป็นไรไม่ผิด ฉะนั้นในข้อนี้มันอยู่ที่สังคมในขณะนั้นตกลงยังไม่ว่าสังคมในขณะนั้นยอมรับจารีตกันแค่ไหน เมื่อยอมรับแล้ว กฎหมายเข้าไปรองรับ ว่าถ้าทำตามจารีตนี้แล้วถูก ถ้าเกิดละเลยจากจารีตนี้แล้วผิด อย่างนี้ก็จะเรียกว่ามันผิดโดยการสมมติเหมือนกัน แต่ยุคนี้สังคมเปลี่ยนไป ชายหญิงฝรั่งสามารถฟรีเซ็กส์ก่อนแต่งได้ แล้วถ้าเราไปอยู่ต่างประเทศและพ่อแม่เราก็อยอมรับในข้อนี้ ถึงเราจะไปนอนกับใครไม่มีผิดข้อ 3 อยู่แล้ว จะผิดเฉพาะในสังคมที่ไม่ยอมรับเท่านั้น ในข้อนี้พระพุทธเจ้าตรัสถึงในเรื่องของกุศลจิต ก็คือว่าคนเราเวลาร่วม กิจทางเพศโดยที่ไม่ได้รับอนุญาต ไม่ว่าจะจากสังคมจากกฎหมายหรือโดยจารีตก็ตาม เราต้องหลบซ่อน คือจิตเราไม่สบายใจ ก็เลยผิดลงไป ใน จิตได้สำนึกแล้วว่าเราทำไม่ถูก จะเตือนตัวเองว่าผิดตลอดเวลา นี่คือในแนวพระพุทธศาสนา

อ.ชลิตาภรณ์ : จริงๆ ฝรั่งไม่ได้มองว่าเรื่องเพศนอกสมรสถูกต้องนะ เพียงแต่ว่าขณะนี้ที่ดูเหมือนว่าคนสามารถจะมีเสรีภาพในเรื่องเพศก่อนการ แต่งงานได้อย่างเต็มที่ มันเป็นเรื่องที่กรอบเรื่องเพศแบบเดิมมันทำอะไรไม่ได้ เมื่อศตวรรษที่ 19 นี่เองที่บอกว่าเรื่องเพศอยู่ในการแต่งงานเท่านั้น พอบริบทมันเปลี่ยนไป กรอบของฝรั่งมันก็อ่อนตัวลง ปรับรับเพียงแต่การร่วมเพศควรจะระหว่างคนที่เป็คู่กับตัวเอง ยังไม่แต่งงานไม่เป็นไร แต่ ว่าการนอกใจแฟนการมีความสัมพันธ์ช้อนสำหรับฝรั่งเองก็ถือว่าผิดนะคะ แม้กระทั่งนอกใจแฟนที่ไม่ใช่การแต่งงานนะคะ คือมันมีฐานใน ทางศาสนา เอ้อ ศาสนาคริสต์รองรับ ซึ่งฐานไม่เหมือนพุทธเลย แต่ที่นี้วิธีเถียงกันในสังคมไทย หลายๆ ครั้ง เอาอะไรที่แตกต่างกันมากมาผสม หรือมาพูด มันก็เลยทำให้แปลกๆ เรื่องก็หรือว่าการมีความสัมพันธ์ช้อนในสังคมไทย มันไม่เคยผิดนะคะ มันเพิ่งมาผิดเมื่อประมาณ พ.ศ.2483 เมื่อมีกฎหมายรองรับ คือมันไม่ผิดในผู้ชาย คือหมายถึงว่าถ้ามองจากจารีตเปิดในกฎหมายตราสามดวงรับรองเมียสี่ประเภทด้วยซ้ำ ที่นี้จะอะไรที่ มันเปลี่ยนไปโดยไปเอาฐานคิดแบบฝรั่ง พอรัฐไทยและประชาสังคมไทยจะปกป้องฐานคิดแบบฝรั่งด้วยพุทธ มันเลยแปลกๆ สำหรับดิฉัน เพราะ ว่ามันเป็นคนละฐานกันจริงๆ ฝรั่งเองมองเรื่องเพศในทางลบมากแล้วพยายามจะจำกัดมันมาก แต่จำกัดโดยไม่ได้มีเหตุแห่งการที่จะให้หลุดพ้น จำกัดเพียงเพราะกลัวมัน ค่อนข้างจะเป็นคนละฐานคิดจริงๆ เพราะฉะนั้นเรื่องก็ ถ้าสมมติว่าเราจะมองว่ามันเป็นปัญหาความสัมพันธ์ช้อน มันต้องพูดจากอีกฐานว่าที่เป็นปัญหาเพราะมาจากวิธีคิดแบบฝรั่ง ไม่ใช่เพราะคนพยายามจะเป็นฝรั่ง

พระปิยะลักษณะ : พุทธศาสนามองเรื่องนี้ด้วยคำเพียงคำเดียวว่า ตราบใดสุจริตและเปิดเผยได้ก็ไม่มีความผิด คือในข้อนี้ดูได้จากคำอธิบายพระ ไตรปิฎก ที่ได้อ้างอรรถกถาว่า บุคคลที่เราเกี่ยวข้องกับไม่ได้ หมายถึงว่า บุคคลผู้มีสิทธิ์ในการจำกัดสิทธิ์เขาให้สิทธิแค่ไหน ตราบเท่าที่ยังอยู่ใน กรอบนั้นถือว่าถูกต้องทั้งนั้น อย่างในปัจจุบันฝรั่งในบางประเทศเขายินดีที่จะให้เสรีภาพ ที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งได้ ทำได้โดยสุจริตและเปิดเผยไม่มีความผิด ก็คือขอให้ไม่ต้องหลบซ่อนก็แล้วกัน คุณทำให้พ่อแม่เขารับรู้ได้ คุณทำให้สังคมรับรู้ได้ แล้วคุณรู้สึกสบายใจไม่มีปัญหาอะไร

อ.ชลิดาภรณ์ : คือถ้ากลับมาเรื่องประเด็นการมีความสัมพันธ์ซ้อนนะคะ ณ เวลาหนึ่งในสยาม จริงๆ แล้วไม่ใช่เฉพาะในสยามด้วย ในสุวรรณภูมิ ทั้งหมดนี้ มันทำได้อย่างสุจริตและเปิดเผย เพราะทั้งกฎหมายและจารีตรองรับ เพิ่งจะมาทำไม่ได้ไม่นานมานี้เอง แต่ไม่ได้หมายความว่าสุจริต และเปิดเผยสำหรับทุกคน มันเปิดให้ผู้ขายเท่านั้นที่ทำได้ และคนที่ทำแล้วรู้สึกไม่เดือดร้อนคือผู้ขาย แต่ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นเมียทั้งสี่ประเภทไม่รู้ว่าเขารู้สึกยังไง บางคนอาจจะไม่ชอบก็ได้

พระปิยะลักษณะ : อาตมามองว่าแต่ละยุคของสังคมมองไม่เหมือนกัน คือพระพุทธศาสนาอนุวัฒน์ตามสังคม ก็คือถ้าสังคมเอากิโอะเค ถ้าสังคมเขาไม่ได้ก็คือไม่ได้เหมือนกัน ฉะนั้นในเรื่องของทรัพย์สินสิ่งของการถือความเป็นเจ้าของแล้วมีสิทธิในสิ่งนั้นขึ้นอยู่กับกฎหมายรองรับ ถ้าหากกฎหมายไม่รองรับถึงคุณคิดว่าคุณมีสิทธิคุณก็ไม่มีสิทธิ

อ.ชลิดาภรณ์ : ดิฉันมองว่าเรื่องการมีความสัมพันธ์ซ้อน หรือเรื่องของการอะไรก็ตามที่มันออกนอกกรอบเพศวิถีหลักแล้ว มันจะมีคนที่ทำแล้วอ้างเสรีภาพ แล้วบอกว่าเป็นสิทธิที่สามารถจะทำได้ มันเป็นเสรีภาพของเรา ซึ่งเป็นการใช้เสรีภาพเป็นวิธีคิดแบบฝรั่งมาก แต่การใช้เสรีภาพแบบฝรั่งมีข้อจำกัดประการเดียวคือต้องไม่ไปละเมิดเสรีภาพของผู้อื่น คือการใช้เสรีภาพมันเหมือนผีเสื้อกระพือปีก คุณกระพือปีกหนึ่งครั้งมันไปกระทบคนอื่นอีกมากมาย บางทีอาจจะไม่ใช่คนที่เกี่ยวข้องนะคะ ที่นี้คนใช้เสรีภาพมองแต่ตัวเอง คนสมัยนี้มีวิธีพูดแบบฝรั่งเพราะฝรั่งเขามองแบบปัจเจก คือเริ่มสมมติจากปัจเจก แล้วปัจเจกใช้เสรีภาพ ไม่ได้มองมุมอื่น มันก็ทำให้คนที่อ้างเรื่องเสรีภาพไม่สามารถจะตระหนักได้ว่าการใช้เสรีภาพของคุณมันมาพร้อมทุกข์ คือการเลือกทำอะไรบางอย่าง การเลือกมีแฟน เลือกมีความสัมพันธ์ซ้อนเนี่ย มันคือการเลือกชนิดของทุกข์ที่จะเผชิญ คือวิธีสอนหนังสือของดิฉันจะเป็นเช่นนี้นะคะ คืออาจจะไม่ใช่คำว่าทุกข์เป็นเรื่องชนิดของปัญหา เช่น คุณเลือกที่จะอยู่คนเดียว เป็นปัญหาหนึ่ง เลือกที่จะมีแฟน เลือกที่จะเป็นกิ๊กชาวบ้านก็มีอีกปัญหาหนึ่ง คือจะท่ายังไงให้คนตระหนักว่า ในชีวิตนี้ทุกอย่างคือการเลือกประเภทของทุกข์ที่ตัวเองจะเผชิญ คุณเลือกจะมีความสัมพันธ์ซ้อน คุณอาจจะบอกว่ากฎหมายตราสามดวงเคยยอมรับ แต่คุณทำร้ายคนบางคน แล้วตัวเองก็มีความสุข เพราะฉะนั้นถามว่ามีกิ๊กได้ไหม ได้ อยากรจะมีก็ได้คือเสรีภาพของคุณ แต่คุณเลือกชนิดของทุกข์นั้นแล้วคุณรู้ว่า คุณจะเผชิญทุกข์ นั่นคือประเด็นของดิฉัน

พระปิยะลักษณะ : ไข่ เรื่องนี้อาจารย์มองแบบโลกุตระมาก คือมองลึกถึงขั้นว่าทุกข์ของเราทุกข์ของเขา ที่นี้ในด้านของจริยธรรม เราไม่ได้ลงขนาดนั้น นี่เรามองเพียงแค่ว่า สิ่งที่เราทำนี่ล่อลวงละเมิดต่อบุคคลภายนอกหรือเปล่า สมมติในปัจจุบันให้ผู้ขายมีผู้หญิงได้สี่คน หรือผู้หญิงจะมีผู้ขายได้สามคน เมื่อคุณยอมรับกติกาของสังคม คุณต้องเปิดใจแล้วว่าเมื่อเวลาที่สามีคุณไปมีผู้หญิงคนอื่น เมื่อภรรยาคุณไปนอนกับคนอื่น คุณยอมรับตั้งแต่ต้นแล้ว เพราะว่าสังคมเขาบอกคุณแล้วว่าคุณมีสิทธิในสิ่งนั้นในมนุษย์คนนี้ได้เท่านี้ เหมือนกับคุณซื้อสินค้า คุณรู้ว่าสินค้านี้ใช้ได้แค่ห้าปีนะ แล้วมันจะต้องเสียต้องเสื่อมไป คุณยอมรับตั้งแต่ต้นแล้ว ฉะนั้นเขาก็เลยถือว่าอย่างนี้ไม่เรียกละโมบ แต่ถ้าของชิ้นนี้คุณบอกว่าใช้ได้ตลอดยี่สิบปี แล้วคุณใช้ได้แค่สามปีมันเสีย คุณก็ต้องสามารถไปเคลมประกันได้ คือหมายถึงว่าไม่ถูกละเมิด เพราะฉะนั้นการที่ว่ละเมิดหรือเปล่าเนี่ย พุทธศาสนาเลยมองว่าใจบุคคลเขายอมรับหรือเปล่า ถ้าเกิดว่าใจคนนั้นเขายอมรับอย่างนี้เราถือว่าถูก ฉะนั้นการที่ยกกติกาสังคมเป็นจุดตั้งก็เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายถือว่าเป็นสัญญาร่วมกัน ว่าฉันกับเธอนะ เราอยู่ด้วยกันด้วยใจของคนที่ยกกันโดยธรรมชาติ ต่างคนต่างหวังว่าอีกฝ่ายจะไม่มีคนอื่น นี่คือโดยธรรมชาติ ฉะนั้นเมื่อถ้าหากไม่มีกฎหมายอื่นมาซ้อนเข้าไป จารีตหรือความรู้สึกที่ทำกันมาในสังคมนี้จะต้องเป็นอย่างนี้ ก็คือว่าถ้าเราตกลงร่วมกันได้ว่า โอเค ฉันท่อนุญาตให้เธอมีคนใหม่ อย่างนี้ไม่ผิด แต่ถ้าเกิดอีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับ มันเป็นสัญญาใจที่ต่างฝ่ายต่างคิดว่าจะมีสิทธิในอีกบุคคลหนึ่ง ฉะนั้นคุณต้องปฏิบัติตามนั้นเพราะว่าเขารู้สึกอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นมันจะเหมือนกับที่คุณรู้สึกกับเขาเหมือนกัน มันก็เป็นสัญญาที่ให้กันเองโดยความรู้สึกที่ว่าใช้จารีตประเพณีเนี่ย

พุทธศาสนามอง
เรื่องนี้ด้วยคำเพียง
คำเดียวว่า ตราบใด
ที่สุจริตและเปิดเผยได้
ก็ไม่มีความผิด

การนอกใจแฟน การมี ความสัมพันธ์ซ้อน สำหรับ ฝรั่งเองก็ถือว่าผิดนะคะ

อ.ชลิดาภรณ์ : คือจริงๆ มันไม่แปลก ถือว่าโดยอายุ เขาก็จะเป็นของเขาย่างนี้ นี่ถึงตัวเองเมื่ออายุเท่านี้เราก็เคยเป็นอย่างนี้ ไข่ไหมคะ แต่ช่วง 20 ปีที่ผ่านมาเด็กมีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปจากวัยรุ่นก่อนหน้านี้ มีโอกาสในการทำกิจกรรมร่วมกันมากขึ้น มีโอกาสอยู่ไกลพ่อแม่มากขึ้น เพราะทำงานหรือไปเรียนหนังสือ โอกาสมันมากขึ้น ก็ทำให้เขาอาจจะทำอะไรบางอย่างซึ่งคนยุคก่อนหน้านี้ก็ทำ แต่มันทำได้ยากกว่า คือเด็กชุดนี้ประสบความสำเร็จและเสรีภาพมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จของประชาธิปไตยไทย มันทำให้คนพูดในภาษาแบบนี้ได้ ประชาธิปไตยประสบความสำเร็จในฐานะระบบการเมืองหรือไม่ ไม่รู้ แต่ในฐานะภาษามันทำให้คนคิดแล้วก็ใช้หลักการเหล่านี้ได้ คือมันก็แปลว่าไอ้คนรุ่นที่พูดเรื่องสิทธิเสรีภาพ ที่ทำให้ทำอะไรมีโอกาสทำได้มากขึ้นเนี่ย มันก็จะต้องคิดถึงผลกระทบของสิ่งที่ตัวเองทำมากขึ้น ไข่ไหมคะ คือวิธีสอนเรื่องเสรีภาพเนี่ย ไม่เคยสอนว่าทำแล้วมันมี consequence หรือมันมีผลกระทบ เพราะฉะนั้นการจะใช้เสรีภาพ การเลือกผลกระทบ ว่าอยากจะรับผลกระทบแบบไหน คือมันไปเลือก ณ เวลานั้นว่าพอใจจะทำอะไร แล้วจะได้อะไร แต่ผลเนี่ยไม่ค่อยคิด แล้วก็ความรับผิดชอบบางอย่าง ต่อตัวเองกับคนอื่นคือมันไม่ค่อยคิดถึง ถ้าพุทธศาสนา

จะพูดกับเด็ก ก็อาจจะต้องปรับเพื่อที่จะพูดในอีกภาษาหนึ่ง ต้องพูดในภาษาของเด็ก ให้เด็กเข้าใจมากขึ้น ตอนนั้นคนทุกข์มากแล้วในเรื่องแบบนี้ เวลาที่มีความรักก็ทุกข์ เขาไม่รักก็ทุกข์ คือจะทำให้คนเข้าใจว่าในความรักมันมีความทุกข์อยู่ด้วย แล้วจะเลือกทำหรือไม่เลือกทำอะไร มันก็คือการเลือกปัญหา และขณะนี้นัดฉันใช้วิธีแบบนี้ ก็คือวิธีการสื่อสาร ทำให้ควบคุมการเลือกทุกข์ของทุกข์ของตัวเอง

พระปิยะลักษณะ : อาตมาว่ามันให้น้ำหนักเท่ากันเกินไป คือการใช้คำว่าเลือกปัญหาคือมันก็จริงมันเป็นปัญหาปรมาตมคือมันมีความทุกข์ทางจิตใจอยู่แล้ว แต่ว่ามันต้องให้น้ำหนักคืออาตมาจะให้หนักกว่า การทำถูกด้านประเวณี กับการทำผิดด้านประเวณีอื่นไหนมันดีกว่า คนที่เขารักเราจะได้ไม่ทุกข์ใจมากจนเกินไป ถ้าเกิดเราสามารถที่จะพูดโดยการใช้ศีลธรรมเข้ามาบอกเรา ถึงภาวะจิตของคนว่าคนทุกคนห่วงหาในสิ่งที่ตนรัก เพราะว่าเราเองมีการให้สัญญากัน แม้ว่าจะพูดกันด้วยวาจาก็ตามหรือด้วยความรู้สึกก็ตาม เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเข้ามาผูกพันกับเราด้วยความรู้สึกอย่างนั้นแล้ว เราก็เป็นผู้ให้ความหวังเขาอย่างนั้น เราก็ควรจะรับผิดชอบต่อความรู้สึกนั้นด้วย ซึ่งมันจะมากกว่าการพูดถึงว่ามันเท่ากันหมด

อ.ชลิตาภรณ์ : คือมันก็ไม่ได้พูดว่ามันเท่ากันหมดนะคะ คือชนิดของทุกข์ มันบรรยายรวมไม่เท่ากันแน่นอนอยู่แล้ว แต่ว่าในที่สุดแล้วคนเราก็เลือกไม่เหมือนกัน บางคนก็จะเลือกอะไรด้วยความเขลา ละเมิดอะไรมากมายหลายอย่าง คิดว่ามันจะคุ้มค่าแล้วมันก็ไม่คุ้มค่า มันก็ต้องเรียนรู้คะหลวงพี่ แล้วแต่เวรแต่กรรมว่าเรียนรู้ได้มากแค่ไหน สมมติว่าดิฉันมีแฟนแล้วแฟนเขาไปมีคนอื่น เรามีความรู้สึกทุกข์ใจแล้วเรามีความรู้สึกว่าฉันถูกเพราะจารีตรับรองฉัน กฎหมายก็รับรองฉันคือเรียกว่าเราเป็นฝ่ายถูก สามีเราหรือว่าภิกษุของสามีเราเป็นฝ่ายผิด ดิฉันรู้สึกว่าการยังคิดว่าฉันถูกมันยิ่งทุกข์หนัก คือความรักและการสัญญากัน มันขึ้นอยู่กับคนสองฝ่าย ยิ่งถ้าเรารู้สึกว่าเราโกรธเคืองเพราะมันละเมิดเรานะคะ มันยิ่งร้อน มันยิ่งเป็นโมหะ ยิ่งทำอะไรไปด้วยโมหะแล้วทีนี้มันยิ่งเผาตัวเองไปกันใหญ่ มันมีวิธีที่ดีก็คือปล่อยไป คนเหล่านั้นก็จะไปมีปัญหาใหม่ของตัวเองนะคะ ก็เลยเลยเชื่อในการปล่อยมือมากกว่า

พระปิยะลักษณะ : เรื่องของความรับผิดชอบต่อกันในทางพระพุทธศาสนา ความสัมพันธ์และหน้าที่ที่มีต่อกันเป็นเพียงสิ่งสมมติ เป็นข้อตกลงระหว่างทั้งสองฝ่าย ถ้าหากว่าสองคนยินดีที่จะยุติบทบาท ก็กลายเป็นแค่เพื่อนร่วมโลกเฉยๆ ไม่มีความรับผิดชอบอะไรต่อกัน เว้นแต่ถ้ามีบุตรก็เป็นไปโดยธรรมชาติที่ต้องดูแล ทีนี้พระพุทธศาสนามองแยกออกมาว่า ระหว่างลูกกับพ่อแม่มันเป็นบุญคุณที่จะต้องมีความหน้าที่ปฏิบัติต่อกัน ฉะนั้นมันไม่สามารถยุติบทบาทได้ แต่ถ้าพูดถึงสามีภรรยามันเป็นแค่การสมมติร่วมกัน หากสามีไม่ทำหน้าที่ของตัวเองเลย ภรรยาก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่สามีเรา ฉะนั้นพระพุทธศาสนาพยายามจะบอกว่าถ้าคุณทำแบบนี้จะดีกว่านะ แต่ถ้าคุณจะทำอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร สุดท้ายตัวคุณเองต้องรับผลกรรมที่คุณกระทำ ความจริงศีลข้อสามสามารถช่วยสังคมได้ถ้านำมาสอน แต่ผู้สอนก็ต้องฉลาดพอที่จะนำมาใช้ด้วย ก็หมายถึงอย่างที่อาจารย์ว่ามันต้องใช้ภาษาที่ง่าย คุณกันรู้เรื่องสามารถยกตัวอย่างที่เข้าใจได้ง่าย คือเขาตัวเองด้วยสามัญสำนึก โดยไม่ต้องไปอ้างถึงสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญหรืออะไร

อ.ชลิตาภรณ์ : จริงๆ แล้วที่ทุกคนใช้เสรีภาพอยู่ตอนนี้ เป็นความเข้าใจเสรีภาพที่ผิด คิดว่าเสรีภาพหมายถึงทำอะไรก็ได้ การกระทำทุกอย่างมันมีผล คนอายุน้อยยังงั้นมันต้องลองผิดลองถูกนะคะ หลายเรื่องพูดแล้วไม่เข้าใจ ต้องเข้าใจด้วยประสบการณ์ เด็กก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีรักโลก โกรธหลง แล้วต้องเรียนรู้ว่าการที่จะมีเรื่องเพศนอกสมรสทั้งหมดมันมีปัญหาก็จะตามมาได้มากมาย เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ โรคภัยไข้เจ็บที่มากจากการร่วมเพศ มันควรจะถูกสอนให้รู้ แล้วถึงเวลามันต้องเลือก มีความรับผิดชอบต่อตัวเองต่อคนอื่น คือจริงๆ แล้วนะคะ มีความรู้สึกที่สังคมไทยแปลก ชอบประกาศว่าตัวเองเป็นสังคมพุทธ แต่เป็นสังคมที่คนไม่มีเมตตาที่สุดแห่งหนึ่งของโลกเลย เลือคนละสีมากันได้นี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะไม่เมตตา

พระปิยะลักษณะ : คือจะต้องไปมองให้ชัดว่า ที่มองว่าไม่เมตตา มันไม่ได้อยู่ที่ศาสนา คือฉะนั้นก็เหมือนกัน เพียงแต่ว่าการอ้างว่าเป็นพุทธมันเป็นโดยทะเบียนบ้านเฉยๆ ทุกรายใดที่คนไม่ได้เข้ามาศึกษาศาสนาคนนั้นก็เหมือนกัน ไม่ได้แตกต่างกัน

อ.ชลิดาภรณ์ : แล้วตรงนี้จะทำยังไง จริงๆ แล้วศาสนาพุทธในเชิงปรัชญาเป็นอะไรที่หลายเรื่องนะคะ ไม่ได้ยาก คือดิฉันเชื่อว่า Buddhism เป็นวิถีชีวิตมากกว่า แต่ว่าคนเข้าใจว่าการเป็นคนพุทธคือการเข้าวัดแล้วก็ทำอะไรตามประเพณีบางประการมากไป เช่น เข้าพรรษาก็ไปถวายเทียนพรรษา แต่อย่างอื่นไม่ทำ ไม่อย่างนั้นก็จะเป็นเหมือนที่หลวงพี่ว่า คือมันก็เป็นตามพุทธตามทะเบียนบ้าน แล้วหลักบางประการที่จะทำให้อยู่กันได้อย่างเกื้อกูลกันมากกว่านี้ มันก็ไม่ได้ถูกนำมาใช้

พระปิยะลักษณะ : เรื่องก็มันต้องอิงหลัก อย่างอาจารย์จะอิงหลักอาจจะทางด้านปกครองเสรีภาพ แต่อาตมาอิงหลักธรรมวินัย ในหลักธรรมวินัยมันมีความผิดแน่นอน ก็ ความหมายมันค่อนข้างกว้างมาก ตั้งแต่คนเป็นแฟนกันแล้วไปคบคนใหม่ เป็นแฟนกันหรือมีสัมพันธ์ต่อกันในเชิงชู้สาว การที่เราไปมีคนใหม่มันผิดศีลทันทีที่เรียกว่าชู้สาว เพราะว่าโดยธรรมเนียมการอยู่ร่วมกันการเป็นแฟนกันพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายก็มักจะการยอมรับ ดังนั้นสองคนจะไปอยู่ด้วยกันยังไม่แต่งงานนี้ไม่สำคัญ กฎหมายไม่สำคัญ ที่นี้พอสองคนอยู่ด้วยกันด้วยการยอมรับของสังคมแล้วอีกฝ่ายนอกใจไปมีคนอื่น ทุกจิตแล้วก็มีการปกปิดอย่างนี้ก็เข้าผิดศีลข้อสาม ไม่ต้องไปพูดถึงจดทะเบียน เพราะว่าการจดทะเบียนเป็นแค่เรื่องสมมติเท่านั้นเอง ปัจจุบันเยอะแยะไปคนอยู่ด้วยกันไม่จดทะเบียนแต่ก็อยู่กันจนแก่เฒ่า ฉะนั้นถ้าพูดถึงขึ้นแต่งงานกันแล้วแน่นอนพ่อแม่ยอมรับ สังคมยอมรับ กฎหมายยอมรับ แบบนี้ตรงๆ ก็เรียกชู้ไปเลย ที่นี้การผิดศีลในพระพุทธศาสนาแยกให้เห็นเลยว่า ศีลต่างพร้อย คือลวงละเมิดด้านจิตใจ การกระทำแต่ยังไม่เต็มที บาปเต็มทีก็เรียกว่าเป็นอกุศลกรรมบถ ก็คือเป็นทางนำสู่อบาย พระพุทธเจ้าตรัสว่าสิ่งที่จะนำไปคือมีเพศสัมพันธ์ ถ้าคุณจับไม่จับมือ หอมแก้มกอดกัน อย่างนี้ศีลไม่ขาด จะขาดก็ต่อเมื่อมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น เท่ากับว่าถ้าเมื่อไหร่ก็ตามที่แฟนกันแล้วสองฝ่ายมีการตกลงกันไม่ว่าจะด้วยใจหรือการพูดจาทันที ในลักษณะของหนุ่มสาวที่จะเป็นสามีภรรยากันในอนาคต จะไปมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นไม่ได้ แม้แต่ว่าคบกันอยู่ยังไม่ได้มีอะไรกัน เป็นแฟนกันสามสี่ปี เรียนมหาวิทยาลัย ยังไม่ได้อยู่ด้วยกัน เดินไปกินข้าวกับคนอื่นแล้วเราปันใจให้คนอื่น ถึงทั้งสองฝ่ายไม่มีอะไรกันก็เรียกได้ว่าเข้าผิดศีล ก็คือว่าเราเรียกว่าไม่ซื่อสัตย์กับอีกฝ่ายอย่างนี้ก็ไม่ถูกละ เพราะฉะนั้นศีลนี้มันไม่ได้ไปคิดถึงว่าจดทะเบียนสมรส

อ.ชลิดาภรณ์ : ทุกคนเขาก็มีความรู้สึกว่าการมีก็มันไม่เป็นไร เพราะว่าคือมองจากเสรีภาพของตัวเอง มองตัวเองแต่เพียงฝ่ายเดียว คืออยากให้เห็นวิธีการมองโลกใหม่แบบว่ามนุษย์จริงๆ แล้วมันเชื่อมโยง คือหลายอย่างที่คนทำไปเพียงเพราะคิดว่าเราใช้เสรีภาพส่วนตัว คือในที่สุดแล้วพอรู้ว่าการใช้เสรีภาพของตัวเองมันทำให้คนอื่นเป็นทุกข์ยังไง

พระปิยะลักษณะ : เป็นไปอย่างที่ว่าหลักการบางอย่างทำจริงมันยาก เพราะว่าพระพุทธเจ้าตรัสแล้วไงว่าในบรรดากามทั้งหลาย ยอดแห่งกามก็คือสตรีและบุรุษ คือคนเรานี่คือเสียอะไรเสียได้ แต่จะไม่ให้ได้รับบุรุษหรือสตรีนี้ยาก เพราะมันเป็นยอดของกาม เพราะว่าวัตถุทั้งหมดมันสื่อสารฝ่ายเดียวหมด มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่สามารถตอบโต้ได้ ฉะนั้นสิ่งที่คนเรารักที่สุดยอดของกามก็คือมนุษย์ ฉะนั้นคนเราเป็นธรรมดาที่ว่าเมื่อเราเองเสียของรักเสียอะไรทำให้ใจหาย เสีย “คนรัก” นี่มันทำใจยาก ๐

โลกธอด เพาะ กัตถุญ.

อันมุตตล กัตถุญ รู้คุณ โลก
อุปโลก ปริโลก มี ๔ หาย
ตัว นัยกสิอ ยักหรือหย้า ปกหรือไม้ ๓
รู้จัก ๔ ๕ อย่างหาย ๔ หายไป;

อันใด คน ๗๐ คน ทุกคน มี
กันแต่มี คุณ๗๐ กัน นั้นเป็นโพ
มอ๗๐ ดี ดูรู้เห็น เช่นนั้นโพ
โลกธอดได้ เพาะกัตถุญ รู้คุณ กัน;

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว-มหากษัตริย์
จอมเจิม อัฐตภาพไทย ๙๕๗ มหันต์
ธอดชาติ เพาะรัก ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙
เพาะ กัตถุญ มี หักใจ เตย ๆ

พ.อ.อ.อ.อ.อ.อ.

WANGDEX

www.WANGDEX.co.th

วันนี้คุณลืม “ใคร” บางคนไปหรือเปล่า

คน ที่เคยตื่นเมื่อคุณร้องไห้

คน ที่มองเห็นข้อผิดพลาดเมื่อคุณคิดว่าสมบูรณ์แบบ

คน ที่หวังดีต่อคุณไม่ว่าอยู่ไกลหรือใกล้

คน ที่ไม่เคยลืมคุณ

แต่ คุณลืมเขาไปแล้วหรือยัง ๐

1. ร้านทองเยาวราช

2. ร้านสุสานใหม่

3. คุณนิภา อภิตติกุล

4. บริษัทอุดรบุรพา

5.

6.

7.

บริษัทดีเดย์ ปีโตรเลียม จำกัด

อรพรรณ พระนามศรี
และครอบครัว

9.

คอนกรีต
เดโก้ จำกัด

8.

คุณธรรมรัตน์ กิตติวิบูลย์ และครอบครัว

จารุณีและครอบครัว

10.

ร่วม
สนับสนุนการพิมพ์

คณะผู้จัดทำ
จาก
คณะ

“ความตาย”

เสียงพลุงานศพดังไม่หยุด พร้อมกับเสียงสวดผสานกันของพระพิธีดังก้องทั่ววัด ในงานมีเพียงเสื้อสีดำสลับขาว สร้างบรรยากาศสดใ้ให้ที่น่าประหลาด ก่อนจะจบลงด้วยควันไฟที่ลอยอยู่เหนือปล่องเมรุ ภาพเหล่านี้ขึ้นตาสำหรับคนในวัด และบางทีก็ช่วยสอนธรรมะไปด้วยเช่นกัน

“ในชีวิตการเป็นพระเนร การพิจารณาถึงความตายของตนเองและผู้อื่นเป็นเรื่องสำคัญ เหมือนที่พระพุทธเจ้าให้ภิกษุระลึกถึงความตายทุกๆ ลมหายใจ เพื่อให้เห็นความเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไปแห่งสังขาร ไม่เท่านั้นแม้แต่คนทั่วไปหากได้พิจารณาความตายเสมอ ก็จะไม่ประมาทกับชีวิต และใช้ชีวิตนี้อย่างมีค่าที่สุด เพราะไม่มีใครรู้ว่าความตายจะมาเมื่อไร” เสียงพระอาจารย์แก้วสอนเรื่องมรณสติ (การระลึกถึงความตาย) แก่เหล่าสามเณร

“ความตายน่ากลัวจะตาย จะให้นึกตลอดเวลาอย่างไรไหวละครับ แล้วไหนจะมีอีก” สามเณรน้อยส่ายหัวไปมาอย่างหวาดๆ พระอาจารย์ยิ้มอย่างได้ใจ “จันเอาอย่างนี้ ถ้ารู้ว่าความตายและฝันใกล้ก็ลองไปสืบทอดดูซิว่าทำอะไร เราถึงจะอยู่กับความน่ากลัวนี้ได้” วันนั้นจบลงด้วยคำถามชวนขบคิดและท้าทายที่จะเรียนรู้เพื่ออยู่กับความตายอย่างไม่เกรงกลัว

วันต่อมาพระอาจารย์ก็ถามขึ้น “เ้าเณรไปหาวิธีอยู่กับความตายอะไรกันมาบ้าง” ก็หันไปเห็นสามเณรน้อยเอาหูฟังเพลงจากเครื่องเล่นอย่างไม่สนใจฟังจึงให้เอาหูฟังออก “เณรนี้เวลาเรียนยังเอาเพลงมาฟังอีก อย่างนี้ต้องทำโทษกันแล้ว” สามเณรน้อยเลยรีบพูดขึ้น “ก็ผมกำลังพิจารณาความตายไงครับพระอาจารย์” พระอาจารย์ได้ยินถึงงจึงถามต่อ “พิจารณาความตายยังงั”

“ก็ผมเห็นมีโยมคนหนึ่งตาย พวกญาติบอกว่าเขาสั่งเสียว่าไม่อยากให้การจากไปเป็นความโศกเศร้าของใครๆ เลยให้ห่านกร้องมาร้องเพลง และมีแดนเซอร์มาเต้นด้วย อย่างนี้ใครๆ จะได้ไม่ต้องกลัว มีแต่รอยยิ้มของคนมางานศพครับ...” สามเณรน้อยหยุดคิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ “ฉะนั้น ผมเลยต้องฟังเพลงตลอดเวลา จะได้ไม่กลัวตายเหมือนคนมางานศพฟังเพลงกันแล้วไม่กลัวคนตายไงครับ”

พระอาจารย์ได้แต่ส่ายหน้ากับการอยู่กับความตายของน้อยเลยหันมาหาสามเณรน้อยที่กำลังนั่งทำหน้ายิ้มบ้าง ทำหน้าตาเคร่งขรึมบ้าง

โพสต์ท่าเหมือนนายแบบนิยายสารบ้าง จนพระอาจารย์ต้องถาม “เณรน้อยทำอะไรอยู่”

“ก็ผมกำลังพิจารณาความตายอยู่ไงละครับ” สามเณรน้อยหันมาตอบ “จะพิจารณาตรงไหนกัน ก็เห็นนั่งทำหน้าทำตา ไม่สรวมเลยนี่ละ” พระอาจารย์สงสัยต่อ

“ก็นี่ละครับผมอยู่กับความตายตลอดเวลา...” สามเณรน้อยหยุดก่อนจะให้เหตุผลต่อ “...ผมกำลังคิดทำตายเก้ๆ อยู่เนะครับ พระอาจารย์คิดว่าไงครับท่าน” แล้วสามเณรน้อยก็ทำเอียงคอแล้วขู่นิ้วสองนิ้วชี้ข้างไบหน้าเหมือนที่วัยรุ่นสมัยนี้ชอบทำกันทันที

พระอาจารย์จึงเข้าใจว่าวิธีการอยู่กับความตายของเหล่าสามเณรที่ไปสืบทอดมาจากการใช้ชีวิตของคนปัจจุบันนี้ “ที่จริงที่เณรทำก็เพื่อหนีจากความกลัวตายต่างหาก ไม่ใช่ใช้สติอยู่กับความตาย เพราะคนที่ไม่กลัวตายก็คือคนที่อยู่กับสิ่งนั้นตลอดเวลา เหมือนเราไม่กลัวความมืดก็เพราะความเคยชิน ทำตัวให้ชินไว้ตั้งแต่นั้นไป”

พูดจบพระอาจารย์ก็พาสามเณรเข้าไปดูศพคนตายซึ่งเป็นศพของพระที่อยู่ในวัดซึ่งกำลังจะเผา เพื่อให้เกิดสติมากขึ้น ด้วยความคุ้นเคยพระองค์ดังกล่าวสามเณรแต่ละรูปจึงทำท่ากลัวๆ กลัวๆ ก่อนที่สามเณรน้อยซึ่งอดกลั้นมานานถามเพื่อคลายข้อสงสัย

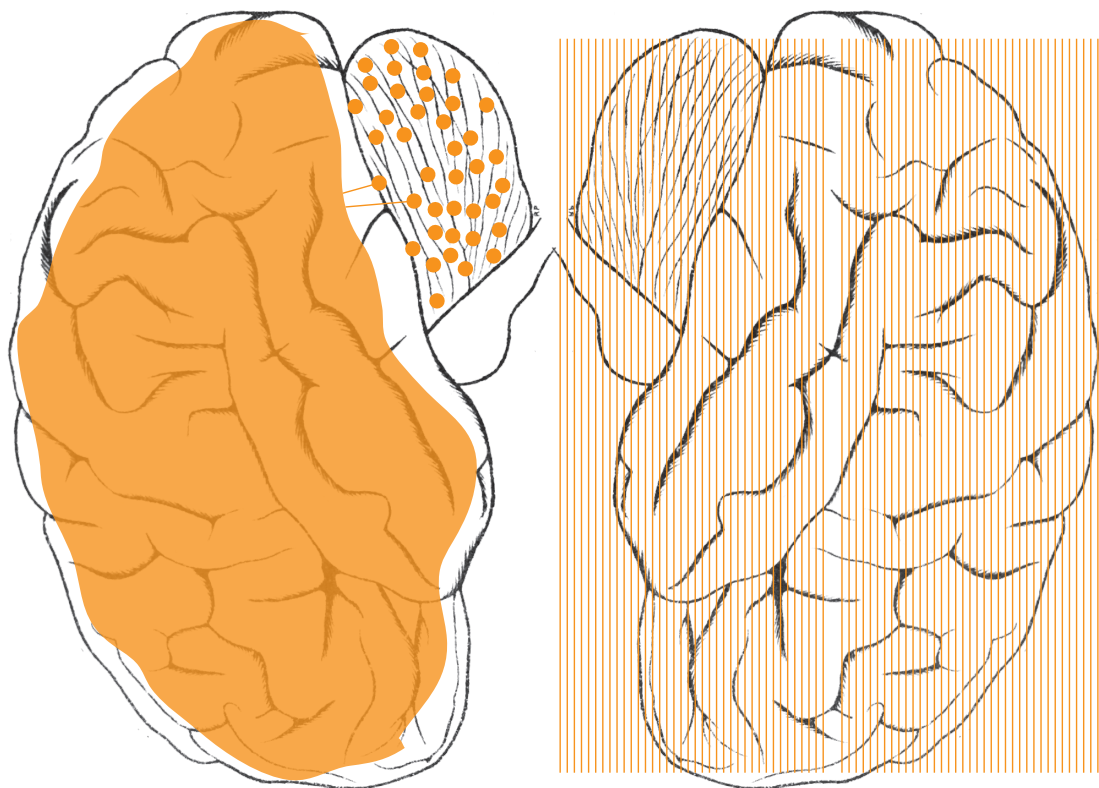
“พระอาจารย์ครับผมมีเรื่องสงสัย” สามเณรน้อยยกมือถามขึ้น “เ้า ถามไปแต่ให้เกี่ยวกับเรื่องความตายนะ” พระอาจารย์ตอบกลับ “คือผมอยากรู้จริงๆ ครับ ผิดกลัวพระไข่หรือเปล่าครับ” สามเณรน้อยพูดพร้อมกับกำพระเครื่องไว้ในมือแน่น

“ที่จริงกลัวว่าอำนาจพระพุทธคุณมากกว่า ยิ่งเราสวดมนต์ปฏิบัติธรรมยิ่งไม่ต้องกลัวหรอกผีนะ” พระอาจารย์ตอบสั้นๆ

“แล้วพระอาจารย์ว่าถ้าเกิดมีพระมรณภาพเป็นผีแล้ว ท่านจะกลัวพระเครื่องนี้เหมือนผีทั่วไปหรือเปล่าครับ ผมกลัวว่าท่านจะลืมว่าเป็นผีแล้วนะไม่ใช่พระแล้วไม่กลัวพระเครื่อง เดียวจะยุ่งกันใหญ่เนะครับ” สามเณรน้อยพูดจบก็ยกพระเครื่องให้พระอาจารย์ดู

“นี่ละนะบอกให้พิจารณาความตาย ดันมากลัวคนตายอีกอย่างนี้ต้องพามาบ่อยๆ แล้ว” พระอาจารย์สรุปทันทีก่อนจะมีข้อสงสัยมากไปกว่านั้น พร้อมกับพาสามเณรไปเคารพศพตามพิธีต่อไป ☺

คุณแก้ปัญหาด้วยสมองซีกไหน?

ในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา ไม่ว่าจะที่ทำงาน ที่บ้าน หรือที่ไหนๆ คุณตอบสนองอย่างไร คุณวิเคราะห์ก่อนไขหรือไม่ว่าสาเหตุของปัญหายู่ที่ไหน ใคร หรือ อะไร ที่เป็นบ่อเกิดแห่งปัญหา เพื่อที่จะหาทางแก้ไขให้ถูกจุด ทำไมงานถึงช้า ช้าทีใคร ช้าเพราะอะไร ทำไมงบประมาณถึงบานปลาย ใครเป็นคนรับผิดชอบเรื่องนี้ ทำไมบ้านเมืองถึงแตกแยก ใครเป็นต้นตอของปัญหากันแน่ คุณนั้นแหละ แก่นั้นแหละ มึงนั่นแหละ

แล้วอะไรดีขึ้นบ้าง

บางทีทุกวันนี้เราอาจจะใช้สมองกันไม่ถูกซีก

เข้าใจกันดีว่าร่างกายข้างขวานั้นควบคุมด้วยสมองซีกซ้าย ส่วนร่างกายด้านซ้ายก็ควบคุมด้วยสมองซีกขวา สมองซีกซ้าย

ที่ควบคุมร่างกายด้านขวานั้นเชื่อว่าเป็นสมองส่วนที่ควบคุมการคิด
 อย่างเป็นเหตุเป็นผล เป็นขั้นเป็นตอนส่วนสมองซีกขวานั้น นอกจาก
 จะควบคุมร่างกายด้านซ้ายแล้ว ยังเป็นสมองด้านที่คิดในเชิงสร้างสรรค์
 อีกด้วย ปกติเราใช้สมองทั้ง 2 ด้านทำงานร่วมกันในกิจกรรมต่างๆ
 ประจำวัน แต่ก็อาจมีแนวโน้มที่ใช้สมองซีกหนึ่งมากกว่าอีกซีกหนึ่งได้
 ที่เห็นง่ายๆ คือพวกเราบางคนถนัดขวา บางคนถนัดซ้าย บางคน
 ชอบใช้ความคิด บางคนชอบใช้ความรู้สึก

สำหรับการแก้ปัญหา นั้น เราอาจถูกฝึกฝนจนเคยชินกับการแก้
 ปัญหาตามแนวทางของเหตุและผล จน “รู้สึก” ว่าเป็นวิธีเดียวใน
 การแก้ปัญหา ลองใช้สมองซีกขวาสร้างสรรค์แนวทางการแก้ปัญห
 กันดูบ้าง อาจจะมีทางออก งานช้า แทนที่จะมัวมาคิดว่า ช้าที่ใคร
 เหมือนมึงจะหาคนผิดแต่ไม่ได้ช่วย ให้อะไรดีขึ้น ถ้าจะหันความคิด
 ไปช่วยกันหาทางออกว่า งานล่าช้าอย่างนี้จะแก้ปัญหากันอย่างไร
 มีอะไรที่พอจะทำได้ให้สถานการณ์ดีขึ้น จะดีกว่าหรือเปล่า

งานที่ผิดพลาดไปแล้ว แทนที่จะใช้เวลาไปในการตรวจสอบ
 ว่าที่พลาดเป็นความรับผิดชอบของใคร ถ้าหุ่มความคิดไปสู่การ
 แสวงหาแนวทางที่สร้างสรรค์ในการพลิกเปลี่ยนสถานการณ์ให้ดีขึ้น
 จะดีกว่าหรือเปล่า ประเทศชาติแตกแยกเป็นหลายกลุ่มหลายฝ่าย
 ที่ต่างเคียดแค้นชิงชังซึ่งกันและกันจะมีประโยชน์อะไรในการหุ่มเถียง
 กันเกลียดกันว่าเป็นต้นตอของปัญหา ช่วยกันคิดดีกว่าว่าเราจะพา
 ตัวเองและลูกหลานออกไปจากสถานการณ์นี้ได้อย่างไร ยังมีอะไรที่
 พอจะทำได้ แต่เรายังมองไม่เห็น หรือเห็นแต่ยังไม่ได้ทำ

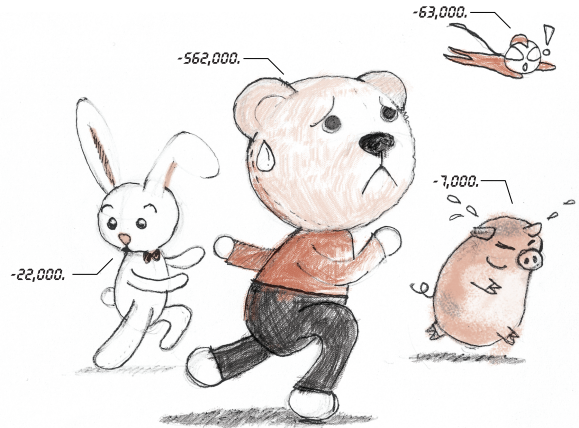
จนถึงบรรทัดนี้ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความคิดจากสมองซีกซ้าย
 ในการวิเคราะห์ว่า บางทีสาเหตุที่เราทั้งหลายยังอยู่ในวังวนของ
 ปัญหานานานั้น เป็นเพราะเราใช้สมองกันผิดซีก

ที่เหลือก็แล้วแต่ลีลาของท่านผู้อ่านแล้วว่า จะใช้สมองซีกขวา
 พาดนและคนที่คุณรักออกจากปัญหานานับประการที่ทำทลายชีวิต
 แต่ละวัน กันอย่างไร ☺

232 หมู่ 5 ต.หนองควาย
 อ.หางดง เชียงใหม่ 50230
 0 5 3 - 1 2 5 4 3 4

หนี้แหละทุกข์

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังรายงานภาวะเศรษฐกิจรายสัปดาห์ 28 มิ.ย.- 2 ก.ค.53 ว่า หนี้สาธารณะคงค้าง ณ สิ้นเดือน เม.ย. 53 มีจำนวนทั้งสิ้น 4,108.98 พันล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 42.23 ของ GDP ทั้งนี้ หนี้สาธารณะลดลงสุทธิจากเดือนก่อนหน้า 15.73 พันล้านบาท โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากการที่หนี้รัฐวิสาหกิจที่ไม่เป็นสถาบันการเงิน ลดลงสุทธิ 19.95 พันล้านบาท โดยเฉพาะในส่วนของหนี้ต่างประเทศ ที่รัฐบาลไม่ค้ำประกัน จากการเปลี่ยนแปลงสุทธิของหนี้ต่างประเทศ ในรูปเงินดอลลาร์สหรัฐ เมื่อแปลงเป็นเงินบาทลดลง โดยรวมแล้วภาวะหนี้สาธารณะของไทยอยู่ในระดับมั่นคง สะท้อนจากการมีหนี้สาธารณะต่างประเทศอยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 8.73) และมีหนี้สาธารณะระยะยาว เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 93.90)

อ่านดูก็เหมือนจะเข้าใจแต่คงไม่ทั้งหมดเพราะจำนวนมันมากเกินไปจนคิดไม่ออกว่าถ้าเป็นหนี้มากขนาดนั้นจะอย่างไร ซึ่งก็ดีขึ้นหน่อยว่าเราไม่ได้เป็นหนี้คนเดียว เพราะรัฐบาลเขาเฉลี่ยรายหัวให้เท่าๆ กัน แต่ก็ยังสงสัยอยู่เหมือนเดิมแหละว่า “แล้วนี้เราจะมีหนี้เท่ากันกับท่านนายกเธอ?”

ความไม่สบายใจเริ่มทวีคูณเมื่อข่าวการทวงหนี้โหดมีให้เห็นบ่อยๆ ชาวบ้านตาต้าๆ อย่างเราก็กลัวว่า ถ้าต่างประเทศเกิดพาลทวงหนี้โหดกับเราขึ้นมาจะทำอย่างไร?

ก็เลยคิดจะล้างหนี้ จิงหาวิธีใน Google ปรากฏว่าไม่เจอ มีแต่วิธีล้างหน้า อนิจจา!

เว็บหนึ่งของความคิดที่ว่า เราหนี้ซะเลยดีกว่า จิงพิมพ์หาวิธีหนี้หนี้ ผลการค้นหามีประมาณ 407,000 รายการ ซึ่งมากกว่าวิธีทวงหนี้ที่ค้นเจอประมาณ 328,000 รายการ พอจะมีหวังอยู่บ้างแต่พอรู้ว่า เขามีการสอนเทคนิคการทวงหนี้เป็นการเป็นงาน ให้กับสถาบันการเงิน หรือแม้แต่เงินกู้ยืมตลาด ก็ห่อเหี่ยวหัวใจซะแล้ว

ยิ่งไปเจอคนทุกข์เพราะเป็นหนี้เล่าให้ฟังถึงความลำบาก ใน youtube คลิปชื่อ bebtMOF.wmv ยิ่งหนาวๆ ร้อนๆ รู้สึกไม่ค่อยสบาย คล้ายๆ จะเป็นลม หรือไม่ก็เป็นอากาศที่ไร้ตัวตนไปซะเลย

มันก็เป็นอย่างนี้แหละครับพี่น้อง คนรวยเขากู้มาสร้างทรัพย์สิน แต่เรานี่สิกู้มาสร้างหนี้สินอย่างเดียว เพราะจะกินอยู่ก็ไม่ค่อยจะพอแล้ว ต้องจ่ายสารพัดอย่าง แม้แต่เรียนฟรียังมีให้ลูกหลานกู้ ให้เรียนฟรีแบบยังมีหนี้ติดตัวอยู่ โอกาสคนจนคงซ่อนอยู่ในช่องว่างของอากาศ

ดังนั้นแล้ว ก่อนจะเป็นหนี้กู้เงินทองเขามานั้น พิจารณาให้ดีเสียก่อนว่า เรามีช่องทางที่จะทำใช้หรือหมุนเงินได้คล่องตัวหรือไม่ เงินกู้ต้องเอามาหมุนให้เกิดกำไรให้ทรัพย์สินเพิ่ม แต่ถ้ากู้มาหมุนหรือจุดเงินแค่ปากท้อง ไม่นานก็จะเป็นโรคต้องอด กลืนไม่เข้าคายไม่ออกบอกไม่ถูก ได้แต่ยืนดูสมบัติตัวเองโดนยึด โดนขายจำนำยทอดตลาด จะสุดแสนอนาถรันทมนหัวใจ

สมกับคำพระที่ว่า “อณา ทานัง ทุกขัง โลก การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก” ๐

มูลนิธิดมดรรพ ดำเนินการร่วมกันระหว่างพระและฆราวาส ในการสร้างสรรค์ให้สังคมเกิดความดีงามโดยการใช้ธรรมะในการ กล่อมเกลাজิตใจผ่านกิจกรรม การสร้างเสริมจิตอาสา สร้าง เครือข่ายอาสาสมัครชุมชนให้ตระหนักถึงการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อีกทั้งการจัด ค่ายคุณธรรมตามสถานศึกษาต่างๆ ทัศนสถาน และชุมชนที่ สนใจ เพื่อให้เยาวชนและชุมชนมีได้ถ่ายทอดต่อไปยังคนรอบข้าง

ไม่เพียงเท่านั้น ทางมูลนิธิดมดรรพยังดำเนินงานในเรื่องของการ จัดอบรมกรรมฐานและปฏิบัติธรรม สำหรับผู้สนใจ เพื่อสภาวะ ของบุคคลและองค์กรวม อีกทั้งการสร้างสรรค์สื่อธรรมะในรูปแบบ ต่าง ๆ รวมทั้งนิตยสารที่ท่านถืออยู่นี้ เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดและ เผยแผ่ธรรมะออกไปในวงกว้าง

ทั้งนี้ ในทุกกิจกรรมที่ทางมูลนิธิได้ดำเนินการ รวมทั้งสื่อต่างๆ ที่ทางมูลนิธิได้จัดทำและเผยแพร่เป็นไปเพื่อการสาธารณะกุศล โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้นจากผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทางมูลนิธิ ดำเนินกิจกรรมผ่านน้ำใจของท่านผู้มีจิตศรัทธา ที่หวังจะให้ สังคมของเราเกิดความดีงาม ท่านผู้มีจิตศรัทธาท่านใดต้องการ สนับสนุนการทำงานของมูลนิธิ และร่วมเครือข่ายหิตธรรม สามารถติดต่อได้ที่ prataa@dhammadrops.org กรณี ประสงค์สนับสนุนทุนในการดำเนินการของมูลนิธิ สามารถ สนับสนุนได้โดยการโอนเงินมาที่ ...

มูลนิธิดมดรรพ

โปรดแจ้งการสนับสนุนโดยส่งหลักฐานการโอนเงินมาที่ โทร 083 - 5169 - 888 หรือ prataa@dhammadrops.org เพื่อให้ทางมูลนิธิสามารถออกใบมทนายบัตรได้ถูกต้อง

ข้อบัญญัติ มูลนิธิดมดรรพ

ธนาคารไทยพาณิชย์

สาขามหาวิทยาลัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 667-2-69064-3

ธนาคารกสิกรไทย

สาขาย่อยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 557-2-03369-6

รู้แม่ รู้ชนะ รู้ภัย
มีสปีริต มีแกรนด์สปอร์ต

บริษัท แกรนด์สปอร์ต กรุ๊ป จำกัด 26,28 ซ.รามคำแหง 65 ถ.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทร : 0-2318-3000

www.grandsport.com